

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 14 ● 7 септември 1971 ● 25 ст

Издание на ЦС на БСФС

СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО
ВО БОРБА стр. 4-5

КЛАСИЦИ
НА «КЛАСИЦИТЕ»

ДРУГАРЯТ ТОДОР ЖИВКОВ НА 60 ГОДИНИ

Първият секретар на Централния комитет на Българската комунистическа партия и председател на Държавния съвет на Народна република България другарят **ТОДОР ЖИВКОВ** днес навършва 60 години.

Българските физкултурници и спортисти от сърце желаят на ръководителя на партията и държавата, на своя добър приятел крепко здраве и сили и дълъг живот за благо на народа ни, за разцвет на нашата социалистическа родина!

На стадион „Васил Левски“ вече е тихо. Отшумяват схватките от световното първенство — един празник, едно тържество и на свободната, и на класическата борба.

ДЕН ПЪРВИ НА СВОБОДАТА!

НЕДЯЛКО ДОНСКИ

Когато преди малко повече от четвърт век социалистическата революция у нас записа в историята своя първи ден, тя завари страната ни не само на ръба на икономическата пропаст — през своето 66-годишно господство българската буржоазия беше успяла до голяма степен да затвори пътищата на духовните дерзания у човека и обществото, които ги приобщават към времето, света и прогреса.

В тези мрачни времена не можеше да става и дума за масови физкултурни занимания, за системна подготовка на талантите, за успешна международна изява. Единственият свеж полъх бяха избуляните под ръководството на партията на българските комунисти първи кълнове на прогресивното работническо и младежко физкултурно движение.

Девети септември 1944 година откри пред сирани та ни нова ера — ерата на социализма и комунизма, разтвори хоризонтите на свободния живот, на разкрепостения творчески труд, създаде условия за всеотдайна изява на най-възвишените човешки стремежи. Наред с грижите за целокупния възход на нашата социалистическа държава Българската комунистическа партия и народната власт обкръжиха с неотслабващо внимание и българското физкултурно и спортно движение, призвано да изгради от младежта и народа физически сили, морално чисти и идейно згасалени борци за социализъм и комунизъм. Така под слънцето на свободата, под бащинското крило на партията, за 27 години страната ни се покри със стадиони, игрища, зали и басейни, физическата култура и спортът стават все по-вече част от бита, от всекидневието на младежта и трудещите се, а нашите челни спортисти разнесоха славата на социалистическа България по петте континента, на олимпиади, световни и европейски първенства, на международни турнири.

Успехи, несравними с миналото и съизмерими единствено с бъдещето! . . . Защото бъдещето на свободната ни родина е изграждането на развито социалистическо общество, в което човекът — труженик и творец — ще посвещава все повече време на творчество, почивка и спорт; защото бъдещето — това е светлото комунистическо утре, чийто предвестник бе първият ден на свободата!

ВСЕСТРАНЕН ВЪЗХОД, СПОРТЕН РАЗЦВЕТ!

СНИМА СЕ Голямата победа.

— Имам нещо интересно за тебе — казал един ден добре известният сред спортните ни среди Дончо Цочев на режисьора Васил Мирчев. Режисьорът не ахнал веднага. Опитът му го карал да бъде резервиран. — Искаш ли да снимаш рали? — не се отчайвал писателят. И тази възшебна дума „рали“ преобрази скептика. Васил Мирчев станал пленник на идеята, чието реализиране вече няколко месеца го превърнало в щастлив мъченик.

КОСТА ЦОНЕВ: РОЛЯ, КОЯТО МИ ДОСТАВА УДОВОЛСТВИЕ

Това ще бъде една необикновена творба. Първият в социалистическите страни игрален филм със сюжет от автомобилния спорт. Сюжетът примамлив, обещаващ, ярък, но в същото време и опасен, скъп, пълен с нервни, с неочаквани препятствия, осъждащ снимачната група на един дъ-

ЧОВЕК, АВТОМОБИЛ, КАМЕРА

лъг чергарски живот и несгоди, каквито рядко се срещат.

— Играя роля, която ми доставя огромно удоволствие — удоволствието да изпитам, макар и за късо време, ония мигове, които преживява състезателят по време на спортната битка. Спортният двубой винаги ме е привличал и аз винаги съм съчувствувал на състезателите.

Изглежда, любовта към спорта е много заразно нещо, та и Йосиф Сърчаджиев, и Анания Явашев, които бяха поохладнели към него (Сърчаджиев някога е бил гребец, Явашев — боксьор), сега отново са не само страстни поклонници на автомобилизма, но и съвсем сносни шофьори.

— Моят прототип е Чубриков, когото безкрайно уважавам — каза Сърчаджиев. — Станахме приятели и това ми даде възможност да направя с него десетки „тайни интервюта“. Струва ми се, че долових същността на спортиста с неговите твърди морално-волеви качества, с онези отреченост от всичко дребно в живота, за да може талантът им да се съсредоточи напълно към творческата изjava в състезанието.

КОЯ Е ИСТИНСКАТА ПОБЕДА?

Не сюжета на филма няма да ви разказваме. Ще го видите сами след няколко месеца. Ще го видите и по чувствувате много по-добре — един цветен филм, пълен с красота и динамика.

Сега „Голямата победа“ е накъсана на хиляди малки късове. В този безпорядък са синтезирани труд, нервни мисли, талант, успехи и неуспехи: няколко диска лента, всеки от които е не по-голям от волана на лека кола. В тях има сцени, които зрителят ще види за пръв път на наш екран. Сред тях са главолонните пропастни на Триград. Между тези пропастни и надвесени скали се провират коли и актьори, автомобилисти... Още и режисьори, оператори, гримьори, гадеробиери... Най-трудно е на колите. Хората издържат на всичко. Но колите са по-капризни. Така е и при състезания. След колоната обикновено върви един лекар и няколко десетки сервизни коли... Така е и тук. След всеки снимачен ден (или нощ) дубльорите, които тук са и консултантите, и механици, грижливо лекуват раните на автомобилите. Когато са дълбоки, производственият процес спира. Това е най-неприятното.

Една от колите загина в пропаст-

та. Падането ѝ бе заснето с пет камери и този миг на разруха ще се разтегне на екрана в едно иреално време, един дълъг и трагичен момент, в който зрителите ще могат да направят преценка на някои морални категории, да потърсят верния отговор на въпросите, които поставя

филмът. Коя е истинската победа? Наградата на шампиона или чувството за човечност, което спортът развива у хората? Чувството, което кара човек да пренебрегва собствената изгода, за да помогне на другар или даже съперник в трудна за него мигнута...

ЖИВОТЪТ ЗАД КОРМИЛОТО

Какво не правят в киното! Най-добрият сняг е само гъши пух, който се хвърля от покрива на къщата направо от разпраната възглавница. Кошунствуват над такава многоуважавана птица като петела, който трябва

1. По трудните условия на снимане в Триград.
2. Коста Цонев, оператор, който измерва и нагласява камерата.
3. Режисьорът Васил Мирчев (в средата).
4. Ами сега!

да се напои с водка за да играе добре ролята на разочарован многоженец, връзвав пеперуди и морски кончета с тънка нишка, за да летят в кадъра...

И в „Голямата победа“ може да се правят много трикове. Но Мирчев е на особено мнение — всичко в този филм да е максимално близко до действителността! И скоростта тук е истинска скорост, а не разреден каданс; и щом трябва с гръб да вдигаш колата — ще я вдигаш без гомощта на маскирани кривоше...

Истината и само истината — това допада много на главния консултант Илия Чубриков и неговите приятели автомобилисти. Те искат филмът да стане искрен разказ за техния спорт, за чувствата им, за живота зад кормилото. Дошли са да участвуват не за хляб. Хляб си имат достатъчно. И рисковете си имат достатъчно. И проблеми си имат достатъчно с автомобилизма. Всичко, което искат сега и за което стоят дни и нощи зад кормилото или работят омазани с масло до шия, е да помогнат на любимия си спорт „да излезе пред хората“ — както ни каза балканският шампион в клас до 1000 куб. см

Иван Николов.

— Тук е по-важно — режисьорът Йордан Калчев. — В едно от своите стезания и рискът трябва да бъде умерен. Но тук се печелят точки и почитатели на спорта, които посветили живота си. — Заслужава си повече труд и риск.

— Васил и Янчо Такови не са повторили една опасна авария, в която колата им трябваше да се изкачи като пумпал сред летящите колони на други коли, докато всички останали доволни от снетия материал — деля режисьорът.

Във филма има и документални сцени от ралито „Златни пясъци“ от други състезания. Заснета е и една катастрофа.

МЕТАЛНОСРЕБИСТИЯТ НЕБЕСНО „ФОРД-КАПРИ“

Лесно или трудно се снима в сцената във филма? Наблюдавахме изод, който се снимаше на бариев мост до Кремиковци.

Отгоре профучава ангажираните толкова мъки влак — със стоп можеш да го върнеш. Добре, че коли, които го догонват. Вторият машинистите са се показали добре през прозореца и са втренчили очи в камерата — да не пропуснат някоя команда и отново да извалят кадъра. Третият път една кола боксува и затваря пътя на другите. После прожекторът се сгромолява после актьорите не излизат навън от колите, после две коли се построят... Дубли, дубли... А времето спринтира стремглаво, няма „стоп“ няма връщане. От привечер до сутринта едва се навъртат тези 30 секунди... Които никой и не е сменен, че ще влязат във филма.

После всички си тръгват. Умстват. Добре че имат коли. И в сцената на актьори, режисьор, оператори, състезатели, на всички, които правят филма, се присъвява сцената, на който не личи нищо от техния труд. И всичко е красива, богатата гама на цветовете, огромните скорости на машините, преходът на това чисто движение и преходът на всичко моралната стойност на целия филм, разкриващ смисъла на нашия социалистически спорт, в който възтържествува хуманизмът, вешното начало.

Пенка ЦИЦЕЛК
Климент ВЕЛИЧКОВ
Снимки: Йосиф КРИВОШ

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ на величествената деветосептемврийска манифестация взеха участие столичните физкультурници и спортисти по дружинствата. Физкультурниците бяха поздравени от вождя и учителя Георги Димитров.

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ се състоя първият „Партизански марш“ — митинг

канските социалистически страни. Маршрутът обхващаше 35 км. Победител бе известният в миналото митаронец Б. Харалампиев (Левски).

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ се състояха първите олимпийски състезания на писта на електрическо осветление на столичния колодром.

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ на европейското първенство по волейбол в Париж българският мъжки отбор постигна крупен успех, като се класира на второ място след СССР. Зад България останаха Франция, Румъния, Югославия, Белгия и др. Българският отбор бе в състав: Б. Гюдеров, Ст. Кърджиев, Б. Данаилов, К. Шопов, Др. Стоянов, П. Пондалов, К. Барджиев, Д. Денев, Ив. Коняров, П. Пърлев, К. Петков и П. Лозанов. Съветският отбор спечели всичките си срещи с 3:0 гейма. И женският отбор на СССР спечели всичките си

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ от 6 до 28 септември в Москва се състоя XII шахматна олимпиада. Голям успех постигнаха българските шахматисти, които се класираха в първия финал и заеха шесто място в крайното класиране с еднакъв брой точки с ГФР (пета) — 22 т. Победител бе СССР с 31 т.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ в Москва тогавашният световен шампион по футбол — отборът на ГФР, претърпя две загуби от сборния отбор на СССР — 2:1 и 3:1.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ във Виена се състоя световното и европейско първенство по идианго на тежести, спечелено от СССР, следван от САЩ и Полша. Тогава знаменитият Юрий Власов (СССР) победи в тежка категория с убедителния резултат в три боя — 525 кг (светолен рекорд). След него се класира Зирч (САЩ) с 475 кг.

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“, СОФИЯ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРО (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ 1013

Със ски по водата

Водните ски са един от най-младите спортове. Той направи своите първи стъпки през 20-те години на настоящия век. Но истинското му развитие — като спорт, а не само като средство за развлечение — започна едва в годините след Втората световна война, когато в редица страни започна по-масово производство на достатъчно мощни моторни лодки. Именно в тези години водните ски от разнообразяване на почивката са практикуващите ги и любопитно зрелище за наблюдателите се превърнаха в един чудесен спорт.

В един сравнително много кратък срок водните ски получиха признание, а отделните дисциплини на трибоя — слаломът, скоковете от трамплин и фигурното пързалане (може би по-точно е да се казва плъзгане...) — бяха регламентирани от строги правила.

Първите състезания, както национални, така и международни, бяха плод по вече на ентузиазма. Но набраният опит позволи да бъде учреден Международният съюз по водни ски, в който членуват петдесетина страни, а от 1949 г. редовно през всяка нечетна година се организират световни първенства с участието на представители от 20—25 страни.

Водните ски започнаха своя път в

социалистическите страни сравнително скоро. Но напредват бурно! Първите състезания в СССР бяха организирани през 1964 г.; оттогава всевъзможните първенства показват все по-голям интерес, масовост и напредък с високи темпове. Достатъчно е да се изтъкне, че рекордът на скок за три години (от 1964 до 1967 г.) „порасна“ от 20,5 на 36,6 м, докато за същия ръст в световен мащаб бяха нужни цели десет години.

Вероятно младите привърженици на този спорт у нас биха могли да проучат кой българин и къде у нас е започнал пръв да практикува този спорт.

Ние не си поставяме такава задача... Но вероятно за рождена дата на водните ски като спорт у нас трябва да се счита 1968 г., когато започва да се развива организирано. ВИФ „Георги Димитров“ главно с усилията на Васил Боянов, един влюбен във водните спортове преподавател, организира първия курс по водни ски. През 1969 г. пристанищното управление в Русе организира първия турнир, а през 1970 г. се състоя първото републиканско първенство. В средата на този месец на Панчаревското езеро ще се състои вторият национален шампионат, в който всички ще се борят срещу първите шампиони — Валентин Керин (СФ) и Лилиана Тепавичарова (РС).

«КЛАСИЧЕСКИЯТ» ТРИБОЙ

Всеки, който има на разположение катер с дължина 3,8—4,2 м, с мотор, чиято мощност е около 25 к. с., може да се научи да се плъзга свободно или да се пързая фигурно. Впрочем фигурното пързалане има по-малки изисквания за материалната база; и за мощността на двигателя, и за площта до статъчно е „езеро“ с размери 200x75 м. За водния слалом и скоковете е друго — нужен е мотор с двигател 75 к. с., трябва и трамплин (за скоковете), какъвто ще бъде построен през октомври в Панчарево.

За буксир начинаещите използват въже със стандартната дължина 25 м. Майсторите, за да използват за фигурите си и вълната, оставена от катера, се теглят на въжето от 12 до 18 м.

Състезанията се организират по трибой — слалом, фигурно пързалане и скокове, — които се оценяват по точкова система.

СЛАЛОМЪТ

Състезанието преминава на стандартно трасе, дълго 259 м. Има входна и изходна врата, широка 2,5 м, и плавоци, които ограничават ширината му от 23 м. Първият е на 27 м от входната врата, а следващите наредени шахматно — на 41 м един от друг. Катерът се движи праволинейно, а състезателят заобикаля плавоците. Победителят се определя по броя на заобиколените (до първия пропуснат) плавоци, като условията непрекъснато се утежняват — при първия опит скоростта е (за мъже) 48 км в час на отиване и 51 на връщане, при втория — съответно 54 и 57 при третия — 57 и 57 при дължина на въжето 19 и 17 м, а при четвъртия — същата скорост, но с дължина на въжето 15 и 13 м. Тези цифри при жените са намалени.

ФИГУРНОТО ПЪРЗАЛАНЕ

Състезанията се организират на акватория с дължина около 175 м, ограничена с два или четири плавока. Участниците имат право по два опита от по 20 сек., в които фигурите не могат да се повтарят. Упражненията се оценяват както по трудност (максимумът според това е от 30 до 280 точки), така и по стила на изпълнението.

Трудно е да се опишат всички възможни упражнения, те са повече от 30; но те могат да бъдат разделени на три основни групи — обръщания около себе си, обръщания около себе си при скок над вълната, оставена от катера, и странично плъзгане. Обръщанията са на 180 до 720 градуса, а трапецът в края на въжето при различните упражнения се държи или с ръце, или с крак.

СКОКОВЕ ОТ ТРАМПЛИН

Скоковете с водни ски се извършват от дървен или пластмасов трамплин, чиято височина за мъже е 1,8 м, а за жени и юноши — 1,5 м, а ширината — 4,2 м. Дължината на трамплина над водата е 6,4—6,7 м. В началото на разстоянието за засилване има входна врата, широка пет метра. Скиорът минава през нея със скорост, поръчана от самия него (тя обаче не може да превишава 57 км в час за мъже и 45 км в час за жени, юноши и девойки), отправя се към трамплина и отскача от него, докато катерът продължава да се движи край него. Скокът се счита за правилен, ако скиорът достигне без падане и докосне с една или две ски площта очертана от мислени успоредни прави на трамплина линии, които започват от очертанията на входната врата.

Страницата е подготвена от Огнян БОЕВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

Ските за първото агрегатно състояние на водата, както впрочем и за второто, са различни за различните дисциплини. Тяхната дължина и ширина се определят според теглото на скиора.

Показваме една от двете обикновени ски (вляво) за обикновена разходка по водата, а вдясно — монорска за слалом.

Така се започва... Скиорът е полулегал във водата, скиите са почти перпендикулярно на водата (горе); тягата на катера изправя скиора (долу).

Едно от леките упражнения — обръщане на 180 градуса. В първия момент странично плъзгане (горе), а после — с гръб към теглата...

Второкурсничката от ВИФ „Георги Димитров“ Крася Каваклова [майсторка на спорта художествена гимнастка], вече владее основите на водните ски.

ПЕРСПЕКТИВИТЕ

Водните ски са спорт с бъдеще! Защо съчетават в себе си традиционните качества които се изискват от спортиста, с технически прогрес, с любовта на младите хора към морите, към високите скорости. Международната федерация по водни ски бе признана през 1967 г. от МОК „като организация, то дейност отговаря изцяло на идеалите целите на олимпийското движение“. Мисля да се предполага, че в близко бъдеще особено ако МОК скъса със своя консерватизъм! — водните ски ще заемат място в олимпийската програма.

Отлични перспективи за развитие водните ски имат и в нашата страна. Имаме черноморския и дунавския бряг, многобройни езера и микроязовири. Комитетът по водни ски е осигурил през следващата година на катери от ГДР, който трябва да заимстват сува дружествата, „Спортпром“ произвежда отлични ски (модел „Русалка“ за фигурно пързалане бе оценен от известния френски специалист Валтер Трилинг по-високо от добрите световни образци). ВИФ е единственото висше учебно спортно заведение, дето изучава не само водните ски е задължителна дисциплина.

Да не говорим колко млади почитатели този спорт...

Тогава! Нужен е само повече ентузиазъм, по-разбиране и може би съчетаването на водните на спорта с изискванията на международния туризъм.

БЪЛГАРИТЕ — ПЪРВИ СРЕД НАЙ-СИЛНИТЕ!

Техника и здрава психика — с тези качества Г. Мърков заслужено застана на най-високото стъпало при награждаването.

А. Томов по пътя към върха, към триумфа!

На вълната на радостта! Златната ни „десетка“, понесла на ръце своя старши треньор Ф. Кривиралчев... Първи в света с 46 т., пред СССР — 39,5 и Унгария — 23!

ИМАМЕ ЗЛАТНА «ДЕСЕТКА»

А те са повече от десет! Заедно с ненадминатите в света български борци на олимпийската стълбичка сякаш бяха застанали и техните учители и треньори — винаги усмихнатият Филип Кривиралчев, строгият Динко Петров, неуморимият Слав Славов, енергичният Димитър Галинчев... И още колко много други? Даже хилядите зрители от трибуните и телевизионните екрани, които в тези дни живееха с радостта на нашите юнаци, бяха с тях.

България е световен шампион по класическа борба! Тази вест дълго ще се носи по планетата и ехото ще повтаря триумфа на българите. За първи път от 1955 година, когато в Карлсруе (ГФР) на върха застанаха съветските борци, до днес в отборното класиране нямаше промяна. Този път учителите отстъпиха мястото на своите ученици.

ТРИМАТА

Българи световни шампиони увенчаха радостта ни в тези незабравими дни. Всеки със свой характер, дори с настроение вървеше към успеха. Петър Киров — строг и съсредоточен до последния миг, в който постигна успеха. Борещ, който във всеки момент на големия турнир знае къде и какво може да стане. Някои се тревожеха в първите дни, когато жребият го срещаше с най-страшните съперници. А Петър само клатеше глава: „Сега е рано. Нека да говорим последния ден!“ И ето че Киров от ново има какво да каже. И неговата дума е: „Победа!“

Трудно е да извадиш от равновесие олимпийския състезател. Той е недостъпен. А ако влезе в съблекалнята на нашите момчета час преди финалите, сякаш да чуе: „Откажвам се. Така не може да се живее. Такаво напрежение!“ и младият Георги Мърков сякаш не мислеше да се сражава. Само минута по-късно подгони по тепиха бившия световен шампион с такава енергия, че за всеки стана ясно — ето едно ново откритие на световната борба. И един след друг момчето от село Вършило, Пазарджишко, помете Рейвън и Липин по пътя към златния медал.

А Сашо? Той не беше на себе си. Съперниците му Топуз (Тур), Цурута (Яп), Шварц (ГФР), Войда (Пол), Кмент (Чех) летяха на гръб. И когато срещу Александър Томов застана гигантът Рошчин, стана ясно, че двайсетгодишният младеж е надминал майсторството, а да не говорим за силата и амбицията на 40-годишния ветеран! Един шампион си отива. Отсега светът има своя „шампион на шампионите“ — нашия Сашо!

АСИСТЕНТИТЕ

на шампионите не бяха по-слаби. Но в големата борба понякога не достига много малко, за да бъдеш първи. Нима чудесните победи на Христо Трайков или увереният дебют на Стоян Николов не заслужаваха титли? И ако сега те отстъпиха само едно стъпало, вярваме, че утре и младостта им, и силата ще ги поставят рамо до рамо с шампионите. Трайков развенча не само световния и олимпийски шампион Варга (Унгария), но победи съперници като Хейзункъл (САЩ), Радмахер (ГДР) и още веднъж доказа, че е един от най-колоритните борци в света. А Стоян? Той бе непознат за съперниците си, но първите му стъпки вдъхнаха уважение и мнозина. Николов като „танк“ преминаваше противници от най-висока класа. Преклониха глава не само Гранжие (Фр) и Линц (Ав), но и имена като Ючлю (Тур), Негуц (Рум), Хаку (Нор) и Метц (ГДР). Това е безспорно една от големите надежди в нашата борба — най-младият състезател в българския отбор.

Бронзови медали спечелиха Стефан Ангелов, Кирил Димитров и Марин Колев. Стефчо след два шампионата вече зае място сред медалистите, а Кирило и Марин ознаменуваха краишето на своя „прошляпник“ на световния тепих.

АРИЕРГАРДЪТ

бе също на стълба от успеха. Стоян Апостолов напусна турнира непобеден. Жесток е репортажът на състезанията по борба в момента, когато победителят отпада от надпреварата, а победеният продължава... А на Борис Бураков не достигнаха малко сили, за да завърши и той на стълбичката на победителите. Но те двамата дадоха на българския отбор 6 точки! Точно толкова, колкото ни донесоха победа. Когато се воюва за златната купа, ценен е приносът на всички!

Честита златна купа! Честити световни титли и медали! В дните, когато нашият народ празнува своя светъл ден — Девети септември, когато навсякъде е радостно и празнично, вие, български борци, треньори, деятели, ни поднесохте чудесен дар. Щастливи сме с вас и ви желаем успех в най-голямото изпитание на близката година — олимпийските игри.

Людмила НЕДЕЛЧЕВ

«В СОФИЯ БЕ ПО-ТРУДНО ОТ МЕКСИКО!»

Водач на съветските отбори по свободна и класическа борба на първенството в София бе трикратният в недалечното минало световен и олимпийски шампион в класическия стил Анатолий КОЛЕСОВ. Сега прославеният съветски спортист е заместник-председател на Комитета по физическа култура и спорт при Съвета на министрите в СССР.

Колесов сподели някои свои впечатления от първенството общо за двата стила:

— На фаворитите в София бе по-трудно, отколкото не само на миналогодишното световно първенство в Канада, но и на олимпиадата в Мексико... Удивен съм най-вече от маниера на борба на японците — особено в свободния стил! Импровизацията бе тяхното най-страшно оръжие. Убеден съм, че догодина в Мюнхен те ще бъдат съперник № 1 и за нас, и за българския отбор. Мисля, че най-ефикасното средство против импровизацията трябва да бъде самата импровизация, оня изненадващи прийоми, които не могат да се срещнат в нито един учебник по борба...

Първенството в София показва, че силите на олимпиадата в Мюнхен ще бъдат напълно изравнени, че до титлите догодина ще се доберат само борците със здрава психика!

А. Колесов

БОРБАТА СТАВА ПО-СКОРОСТНА

В миналото, преди петнайсетина години, Петко СИРАКОВ бе знаме на българската борба. Той бе първият българин, който стана световен шампион в свободния стил, а на олимпиадата в Мелбърн спечели в класическия среден медал...

По време на първенството по свободна борба той бе на трибуната, сред зрители. После, когато започнаха състезанията сред „класиците“, Сираков се качи на тепиха като съдия. Всъщност като арбитър впечатленията му са много по-богати и непосредствени от това първенство. Бившият световен шампион се оказа приятен, отзивчив събеседник...

— Кое Ви направи най-силно впечатление в класическия стил?

— Скоростната борба, която демонстрираха повечето участници. Първенството показа, че само с физика и добра издръжливост далеч не може да се отиде. На първо място сега вече излиза техниката, съчетана с тактическо умение. В това отношение състезанията дадоха доста примери.

— Считате ли, че големият брой участници повлия върху качеството на първенството?

— Наистина в София пристигнаха рекорден брой състезатели — 216 от 34 страни. Според мен обаче това спомогна за подобряване на качеството, а не обратно, тъй като повечето от тях бяха твърде солидно подготвени. Силите в отделните категории бяха много изравнени. Често пъти срещите излъчваха победителя едва с една точка разлика...

— И все пак имаше доста тушове. На какво се дължеше това?

— Вече споменах — на солидната подготовка. С всеки изминат кръг обаче отпадаха състезатели — такава е логиката на правилника... В първия кръг 55 схватки завършиха с тушове и само в 4 не бе излъчен победител, в следващия тушовете намаляха за сметка на победите по точки, силите на съперниците ставаха все по-равностойни...

48 кг — Зубков
СССР

52 кг — П. Киров
България

57 кг — Казаков
СССР

62 кг — Г. Мърков
България

68 кг — Дамянович
Югославия

СВЕТОВНИТЕ ШАМПИОНИ ЗА 1971 Г.

74 кг — Игуменов
СССР

82 кг — Хегедюш
Унгария

90 кг — Рязанцев
СССР

100 кг — Свенсон
Швеция

над 100 кг — Ал. Томов
България

Специалният приз на „Старт“ за двата стила по отделно — купата на шампионите, постигнали най-много тушове в първенството за най-кратко време, спечелиха:
Руси ПЕТРОВ (България) — кат. 90 кг св. стил
Чаба ХЕГЕДЮШ (Унгария) — кат. 82 кг кл. стил.

ЕДНО ЩАСТЛИВО СЪВПАДЕНИЕ

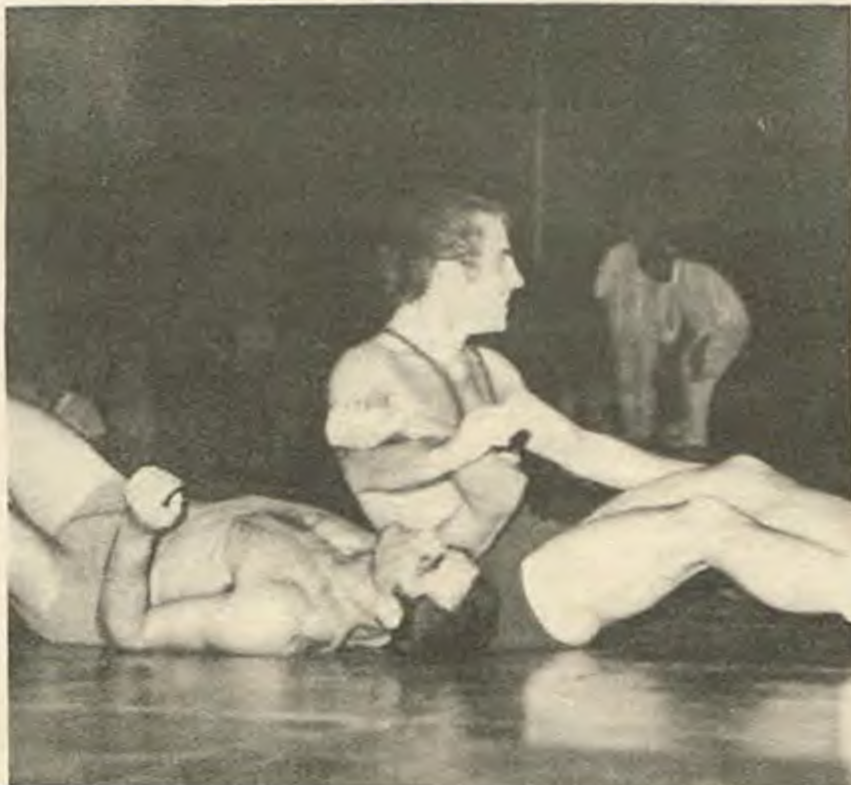
Чаба ХЕГЕДЮШ — това име още след втория ден на първенството по класическа борба често започна да се произнася с възхищение от зрителите, специалистите, треньорите, журналистите... Неговата категория — 82 кг — бе най-многолюдната със своите 26 борци. Но стройният русокос момък от Будапеща прегазваше сякаш на шега съперниците си — все чрез тушове, крачеше кръг след кръг уверено с един рядко чист актив на световно първенство — 0 наказателни точки...
... На финала Хегедюш се срещна с опитния Назаренко (СССР). Това бе осмият му туш в първенството. Последният, златният...
Понякога и шампионите се уморяват. Така бе и с Хегедюш в първите минути след радостта от световната титла:
— Искам да отидна за малко — сподели носителът на златния медал. — Напрежението през тези дни

бе голямо. Още повече, че за пръв път излизам на състезание от такъв висок ранг — дебютант съм в националния отбор.
Бяхме му приготвили изненада. Съобщихме му, че с неговите осем победи с туш той става носител на специалната награда на „Старт“ като шампион, постигнал най-безапелационни победи за най-кратко време. Хегедюш се усмихна:
— Това за мен е едно щастливо съвпадение. С купата на седмичника „Старт“ сега подкарвам точно 23-та си годишнина!
Визитна картичка: Новият световен шампион е състезател на „Вашингтон“ (Будапеща), от десет години се занимава с класическа борба. Златният медал на първенството в София е неговият най-голям досега международен успех. Тренира под ръководството на своя наставник Ф. Мюлер. Извън любимия си спорт се увлича от футбола и баскетбола.

Една атака на П. Киров — една нова стъпка към втората му световна титла...

Щастлив миг от първенството — Хр. Трайков е туширал миналогодишния световен шампион Варга (Унгария)!

ВАРГА ХВЪРЛЯ РЪКАВИЦАТА

Унгарският спортист Варга навярно дълго време ще си спомня с горчивина първенството по класическа борба в София. Още в първия кръг световният и олимпийски шампион претърпя загуба с туш в категория 57 кг от нашия борец Христо Трайков...
На другия ден видяхме Варга в салона за замявка.
— Борбата е капризен спорт — сподели унгарецът с въздишка. — За първенството в София се готвих упорито месеци наред. Пристигнах отлично трениран, в добра форма, с амбиция за златния медал. Поведох по точки срещу Трайков, вече се виждах победител... В един миг обаче всичко рухна с онова „поясно хвърляне“ на българина! Трайков успя да ме надиграе и тактически (при спа бдителността ми...), и техни-

ка!), тушира ме заслужено. Загубата ще ми послужи за в бъдеще като един горчив урок...
— С амбиция сте за реванш?
— Разбира се! Нима има спортист ти, които след неудача не се строят към реванш?... За мен най-удобният случай в това отношение е олимпиадата в Мюнхен.
... Варга хвърля ракавицата на нашия борец още тук, на световното първенство в София. Развечаният носител на златен медал от Канада жалеа да запази поне олимпийската си титла... Но и Трайков е изпълнен с решимост да се представи отлично в Мюнхен:
— Нужни са повече тренировки, повече пот в тях, повече усърдие, строго спазване на режима — хранителен, питеен, възстановителен! Създавам, че това е пътят към големия

МЕЖДУ ТУШОВЕТЕ

● Общо за цялото световно първенство по борба — през осемте състезателни дни организаторите продадоха над 90 000 билета. Само в неделя, през последния ден, на стадион „В. Левски“ дойдоха по вече от 20 000 зрители! ...
● На първенството имаше и любители на борбата, които от дълги години не са отсъствали от нито едно по-голямо състезание у нас. Сред тях бе и дядо Осман Чавдаров от старозагорското село Оситеново, който не е пропуснал борби от... 1938 година!
● В двата стила на първенството имаше общо над 100 съдии. Всички те бяха под зоркото наблюдение на ръководството на ФИЛА, чийто членове за пръв път взеха решение да не се свиква предимни ски семинари догодина за Мюнхен, а за оценка на съдии те да послужат тази от представянето им в София. Вече стана известно, че на олимпийната дата ще ръководят срещите общо 60 съдии.

● От нашите съдии трима — Т. Грудев, Р. Русев и Л. Брусев — ръководиха срещи в двата стила. Освен тях в свободния съдийствуваха В. Атанасов и Ц. Захариев, а при „класиците“ — Д. Петров, старши треньорът на националния ни отбор по свободна борба М. Борисов и П. Сираков.

● Най-късно пристигналите журналисти на първенството бяха една група от Швеция, Холандия и Норвегия. Възхищение те са правили за себе си — в техните страни е популярна класическата борба. Кого да информират за свободната? ...

● По едно съвпадение, в първенството по класическа борба участваха 216 състезатели — точно толкова, колкото и в свободния стил. Сред „класиците“ се бяха записали да участват и деветнадесет души от свободната борба...

● Най-многолюдната категория в класическия стил бе тази до 82 кг — 26 борци, а най-малко състезатели участваха в най-тежката (над 100 кг) — само 13.

СПРИНТЪТ Е НАУКА

треньор...

— Как започнахте да строите вашата „къща“!

Петровски: Основи вече имаше. Нужен ни беше проект — да знаем какво ще строим. Започнахме да търсим най-съвършените модели на спринтово бягане. Изучавахме кинограми на най-добрите спринтьори в света. Изследвахме ъгъла на отпускане при бягането, наклон на тялото при набирането на скорост след старта. Внимателно анализирахме редица други детайли. Всичко това, взето заедно, от криваше път към скоростта. За да може Валерий да пробяга 100 м за 10,0 сек., бе ангажиран цял колектив от учени и тех работещи така, както примерно работят конструкторите на нов модел автомобил или самолет. Изследвания се вършеха в лабораторията на нашата катедра по лека атлетика, в лабораториите на други градове — Ленинград, Омск... А когато моделът на „спринтьора Борзов“ беше математически изчислен и научно обосноваван, започнахме да претворяваме на практика цифровите ни изводи. Това беше тънка и фина работа — като тренировката на балерина, която търси единствено правилното и завършено движение.

— Говорите за „идеален модел“ на бягане. Но нали всеки спортист е индивидуален...

Петровски: Естествено в бягането на Борзов има особености, които са присъщи само на него. Но те носят второстепенен характер. Ние се стремяхме към „универсален“ модел на бягане, разработихме комплекс от най-рационалните движения на спринтьора.

— Смятате ли спорта за наука!

Петровски: Да! Времената на „треньорската свръхинтуиция“ вече отминаха. Спортът е точна наука. А треньорът — разностранен учен. Той трябва да е математик, биолог, лекар, психолог, педагог, най-после философ. Смяе да твърди, че в близко бъдеще ще се състезават не само бегачите и треньорите, а и научните лаборатории. Както е в науката, в промишлеността.

— Щом слагате знак на равенство между спортната тренировка и производството, кажете как стои въпросът с планоността... Възможно ли е спортният резултат да се планира!

Петровски: По отношение на спринта е възможно. Още през 1966 г. планирахме с Валерий, че след 3 години резултатът му на 100 м трябва да стане 10,0 секунди. Имаше и свидетел — треньора на сборния отбор Владимир Попов. Преди няколко години той ме уверяваше, че в страната няма спринтьори, способни да спорят на равни начала с най-добрите европейски бегачи. Аз възразих: „Има такъв спринтьор — Борзов.“ И добавих, че през 1969 г. Валерий ще бяга с бързината на най-добрите спринтьори от континента, а през 1970 г. ще премери сили с американците. Както знаете, изпълнихме своята програма.

— А как се осъществяваше вашият план!

Петровски: В началото на нашата работа знаехме, че Валерий пробяга 100 м за 10,5 — 10,6. Трябваше да достигнем следващия рубеж — 10,4. В лабораторията съставяхме цифрови характеристики на движенията

и състоянието на организма, необходими за да се пробяга разстояние толкова с такава скорост. Търсехме средства, за да постигнем тези ценови показатели, подбихме специални упражнения. И чак след глънлив лабораторен анализ можахме кажа на Валерий: „В утрешните състезания трябва да пробягаш 100 м за 10,4 секунди!“

— Каква е следващата цел! Ще ли Валерий да подобри своя резултат!

Петровски: Относно техниката бягането мисля, че тук всички резултати са изчерпани. И все пак се надяваме да увеличим още скоростта. Как ли! Посредством по-бързо отпускане при бягането.

— Спринтът е порив, взрив енергия, темперамент. А Валерий, изглеждаше спокоен, уравновесен човек...

Борзов: Не, по природа аз съм спринтьор. Обичам скоростта. Обичам я, когато се возя в такси или качвам на велосипеда. Обичам катането. Обичам спускането със ски.

— Какво друго Ви увлича освен спортът!

Борзов: Спортът и занятията в института сега поглъщат почти цялото ми свободно време. А ако ми се удаде възможност, отивам на кино, чета книги, седя с вдицата край Днестър... Ако мислех само за спорт за бягането, животът ми щеше да е ужасен. Не съм нито фанатик, нито аскет.

— Ще видим ли някога бягане 100 м за 9,7—9,8 секунди!

Борзов: Мисля, че спринтьорите могат да постигнат такава бързина още на олимпиадата през 1972 г.

Настоящото интервю на Д. Аркадиев и М. Блатин, което печатаме от спортния бюлетин на АПН, разказва за новите постижения на спортната наука в областта на спринта. Конкретен пример е съветският лекоатлет Валерий Борзов и неговото „израстване“ под ръководството на заслужил треньор на СССР Валентин Петровски — декан на Спортния факултет при Киевския държавен институт по физкултура, кандидат на биологическите науки.

— Борзов притежаваше отлични качества на бегач — разказва Петровски, — но съвсем не беше феномен. Има твърде много талантиви момчета като него. Дори сред връстниците на Валерий бих могъл да посоча 5—6, които природата е надарила не по-малко щедро. И това е само при нас, в Украйна. Но никой от тях не стана такъв бегач. Причините? Най-важната е

безжалостното, бих казал, варварското отношение към таланта от страна на някои треньори, които в жаждата си за прекалено бързи успехи „изтискват“ от възпитаниците си максимални скорости на ранна възраст. Разбира се, къща без основи може да се построи много бързо. Но дълго ли ще съществува тя? За щастие сегашният ми ученик бих имал късмет с предишния си

Мощен и уверен, Валерий Борзов (в средата) финишира на 200 м на европейския шампионат, в Хелзинки [20,3], побеждавайки с 0,4 сек. Хофмайстер (ГФР) — най-вляво, и с още по-вишестепенна разлика останалите финалисти.

Снимка: Лехтинова — БТ

ПРАВИЛНА СТОЙКА — КРАСИВА ПОХОДКА

Правилното положение на тялото е от голямо значение за човека. В детската и училищна възраст, когато детето прекарва продължително време на чина, правилният седеж предпазва още неукрепналата костна система от различни гръбначни изкривявания. В зрялата възраст правилното телодържане играе решаваща роля за добрата стойка и правилната, красива походка, което оказва благотворно въздействие върху функциите на много органи и системи на човешкото тяло (дихателната и сърдечно-съдовата, храносмилателната и т. н.), поддържа бодр дух и добро настроение у човека, подпомага правилното протичане на нервно-психическите процеси. Особено значение има правилното телодържане за девойките и жените, заети с учение, трудова дейност и домакинска работа, където не винаги е възможно запазването на правилна стойка. „Старт“ предлага на своите читателки един комплекс от гимнастически упражнения, които подпомагат правилната стойка и красивата походка. Тяхното изпълнение е достъпно за всички възрасти, практикуването им е подходящо за домашна обстановка и не изисква много време. Необходима е само ед-

на обикновена тояжка с дължина около един метър.

1. Основен стоеж. Тояжката се държи пред гърди. На 1—2 приклякаме и изнасяме тояжката на раменете. На 3—4 изходно положение.

2. Същото изходно положение, на 1—2 ръцете горе, единият крак изнасяме назад на пал

4. Същото изходно положение — последователно повдигане на краката.

5. Стоеж, ръцете на раменете — от 1 до 4 навеждане, погледът напред, краката изпънати — издишване. От 5 до 8 изправяне, вдишване.

6. Стоеж, краката разтворени, ръцете на кръста. От 1 до 4 наклон с повдигане на пръсти. От 5 до 8 изправяне.

ци — вдишване. На 3—4 изходно положение — издишване. След това повтаряме с другия крак.

3. От седеж ръцете с тояжката са горе. На 1—2 сгъване коленете. На 3—4 изходно положение.

7. Ходене на пръсти: ръцете на кръста, тялото и главата изправени, раменете изпънати назад.

Задочните с изпълнение на всяко упражнение по 10—15 пъти и постепенно увеличават броя на изпълненията.

В ЕСЕН:

ЩЕДРА ЕСЕН ИЛИ МИНЬОРНО НАСТРОЕНИЕ

1971 е годината на XVII европейско първенство по баскетбол за мъже. Досега българските баскетболисти успешно изпълниха програмата-минимум: да завоюват място сред дванадесетте участници във финалния турнир, и сега пътуват за ГФР, където ги очакват битки на най-високо равнище. А какво да очакваме ние от нашето тринадесето участие в шампионата на континента? Радост от успехите или миньорно настроение ще донесат вестите от Бьоблинген и Есен? Труден въпрос, чийто отговор зависи предимно от представянето на нашите национали, но също така и от състоянието на съперниците им.

Неведнъж вече стана дума, че сегашното състояние на мъжкия баскетбол не позволява чиста селекция на играчи, способни да интерпретират една предварителна представа за съвременен баскетбол от най-чиста проба и тъкмо затова у съставителите на отбора се е наложила единствено възможната концепция при формирането на състава: да подобрят баскетболистите в най-добра форма и да ги обиграват в подходящ за индивидуалните им достойнства стил. Началото бе в началото на май, в процеса на подготовката (продължил почти

без прекъсване досега) пет души отпаднаха и бяха заменени с други, някои спорни кандидатури, които намериха за известно отсъствие от възприетия принцип, бяха пожертвувани в полза на височината — основно оръжие в тази игра — и ето че виждаме един състав със задоволителен среден ръст (при липсата на свръхгиганти у нас). Зрялата средна възраст и солидният стаж в представителната гарнитура пък още веднъж показват, че мъжкия ни тим — образец 1971 — е отбор на реалните възможности, а не на перспективата, че става дума за огледало на това, което е, а не на това, което трябва да бъде българският баскетбол. Изпълнялата из преден план необходимост от обиграване, от избистряне на физиономията, както и отстраняването на недостатъците в организацията на играта, в стрелбата от разстояние и в защитата на кош да голяма степен бе преодоляна в изиграните от отбора около 15 международни срещи. Все по това време българските баскетболисти спечелиха два важни (и с оглед на донесените трофеи, и от гледна точка на победните маскети съперничии Италия и Югославия) турнири — квалификациите в Калари и балканиадата във Видин. И ето че в

напечерчесто на финалите за европейско първенство ги виждаме в оптимална за възможностите им форма и с подобро самочувствие. С две думи — без никакви причини да не дадат всичко, на което са способни в предстоящото най-отговорно 33 годишното състезание.

И именно това (въпреки съперничеството на безспорни сили като световния шампион Югославия, европейския първенец СССР, четвъртите в света италианци, на Чехословакия, Франция, Полша, Испания) подхранва надеждите за щедра към нашите баскетболисти есен в западногерманския град Есен. Да ги конкретизираме участие в спора за медалите — значи да надминем себе си, пето-шесто място — напълно реално (и задоволително), всичко след това — под възможностите на отбора, далече от сегашните амбиции (и бившото реноме) на българския баскетбол.

Страницата бе изготвена от

Петър ХАДЖИЙСКИ

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

BULGARIEN
CSSR
FRANKREICH
ISRAEL
ITALIEN
JUGOSLAWIEN
POLEN
RUMANIEN
SPANIEN
TURKEI
UDSSR
BUNDESREPUBLIK
DEUTSCHLAND

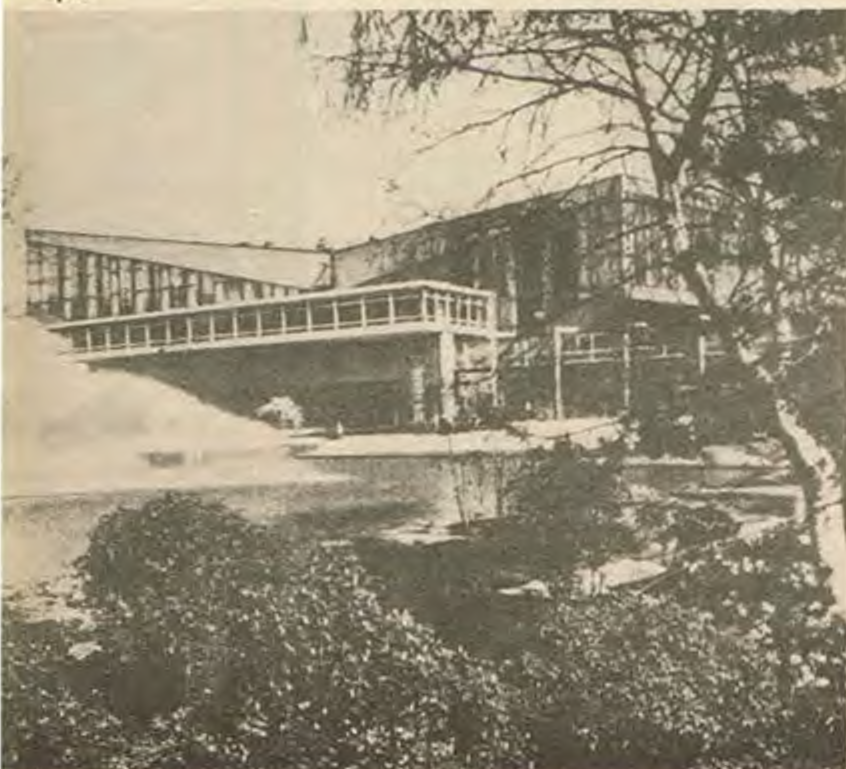

България оглавява списъка на страните-участнички върху плаката на XVII европейско първенство по баскетбол за мъже. А къде ли ще бъде в листата на крайното класиране!...

Ивайло Киров, Румен Пейчев, Славей Райчев [14], Атанас Голомеев [11], Георги Христов [15] — треньорът Димитър Митев все по-често събира на терена (а през почивките — около себе си) тази петорка...

„Група хале“ в гр. Есен ще бъде арената на двубоите между най-силните баскетболисти от нашия континент в дните от 10 до 19 септември.

СЪСТАВЪТ И «ПАРАМЕТРИТЕ» МУ

- 4 — Румен ПЕЙЧЕВ („Академик“—Сф): 20 г., 202 см, 73 „А“;
 - 5 — Стефан ФИЛИПОВ („Академик“—Сф): 28 г., 183 см, 167 „А“;
 - 6 — Пандо ПАНДОВ („Академик“—Сф): 25 г., 193 см, 69 „А“;
 - 7 — Христо ДОНЧИНОВ („Левски—Спартак“): 27 г., 202 см, 90 „А“;
 - 8 — Георги БЪРЗАКОВ („Академик“—Сф): 27 г., 194 см, 51 „А“;
 - 9 — Илия ЯНКОВ („Академик“—Сф): 23 г., 187 см, 46 „А“;
 - 10 — Ботьо ПАСПАЛАНОВ („Локомотив“—Сф): 25 г., 190 см, 72 „А“;
 - 11 — Атанас ГОЛОМЕЕВ („Академик“—Сф): 24 г., 202 см, 94 „А“;
 - 12 — Дочо ПЕТРОВ (ЦСКА „С. знаме“): 20 г., 202 см, 11 „А“;
 - 13 — Ивайло КИРОВ (ЦСКА „С. знаме“): 24 г., 195 см, 74 „А“;
 - 14 — Славей РАЙЧЕВ (ЦСКА „С. знаме“): 28 г., 187 см, 120 „А“;
 - 15 — Георги ХРИСТОВ („Балкан“—Ботгр): 26 г., 185 см, 70 „А“;
 - 16 — Богомил ЧАНЕВ („Балкан“—Ботгр): 22 г., 193 см, 37 „А“.
- Среден ръст — 193 см, средна възраст — 24 години и 8 месеца, среден стаж в националния отбор — 74 мача.
РЪКОВОДСТВО НА ОТБОРА: старши треньор — заслуженият треньор Димитър МИТЕВ,

ВСИЧКО ЗА

ОРГАНИЗАЦИЯТА

Дванадесетте отбора — участници в XVII европейско първенство по баскетбол за мъже, което ще се състои от 10 до 19 септември в ГФР, през жребий, теглен на 25 юни в Хелзинки, бяха разпределени в две предварителни групи от по 6 отбора.

1 група: СССР, ФРАНЦИЯ, ПОЛША, ИСПАНИЯ, РУМЪНИЯ, ГФР ще играят срещите си в зала „Група хале“ в гр. Есен (709 000 жители) при следната програма:

10 септември: 17 ч. — Франция—Испания, 20 ч. — официално откриване на турнира, 20.30 ч. — Румъния—СССР, 22.15 ч. — Полша—ГФР; 11 септември: 17 ч. — Румъния—Франция, 20 ч. — Испания—Полша, 21.45 ч. — СССР—ГФР; 12 септември: 17 ч. — Полша—Франция, 20 ч. — Румъния—ГФР, 21.45 ч. — СССР—Испания; 13 септември: почивен ден в групата; 14 септември: 17 ч. — Румъния—Полша, 20 ч. — СССР—Франция, 21.45 ч. — Испания—ГФР; 15 септември: 17 ч. — СССР—Полша, 20 ч. — Румъния—Испания, 21.45 ч. — Франция—ГФР. Комисар на ФИБА в групата е Борислав Станкович (Юг), а неутрален съдия — Ервин Кашай (Унг) и Ху Берт Якобс (ГДР).

II група: ЮГОСЛАВИЯ, ЧЕХОСЛОВАКИЯ, ИТАЛИЯ, БЪЛГАРИЯ, ИЗРАЕЛ, ТУРЦИЯ ще играят срещите си в зала „Спорт Хале“ в гр. Бьоблинген (40 000 жители) при следната програма:

10 септември: 15 ч. — Израел—Италия, 19.30 ч. — официално откриване на турнира, 20 ч. — Чехословакия—Турция, 22 ч. — ЮГОСЛАВИЯ—БЪЛГАРИЯ; 11 септември: 16 ч. — Турция—Израел, 18 ч. — Чехословакия—Югославия, 21 ч. — ИТАЛИЯ—БЪЛГАРИЯ; 12 септември: 11.30 ч. — Турция—Югославия, 16 ч. — ИЗРАЕЛ—БЪЛГАРИЯ, 18 ч. — Италия—Чехословакия; 13 септември: 16 ч. — БЪЛГАРИЯ—ЧЕХОСЛОВАКИЯ, 19 ч. — Израел—Югославия; 21 ч. — Турция—Италия; 14 септември: 16 ч. — Израел—Чехословакия, 19 ч. — БЪЛГАРИЯ—ТУРЦИЯ, 21 ч. — Югославия—Италия. Комисар на ФИБА в групата е Абдел Азиз Ашри (ОАР), а неутрален съдия — Константин Диму (Гър) и Пит Лигуотър (Вбр).

Вечни мачове от XVII европейско първенство по баскетбол за мъже ще се играят на дървен подиум с прозрачни табла с топки „Симъс супер 78 К“.

12 УЧАСТИЯ В 16 ПЪРВЕНСТВА

В проведените досега 16 европейски първенства по баскетбол за мъже нашата страна е била 12 пъти сред участниците във финалните турнири. Ето хронологията на шампионатите, победителите в тях и класирането на България:

I — Женева (1934):	1. Летония ...	8. България
II — Рига (1937):	1. Литва ...	—
III — Каунас (1939):	1. Литва ...	—
IV — Женева (1946):	1. Чехословакия ...	—
V — Прага (1947):	1. СССР ...	8. България
VI — Кайро (1949):	1. Египет ...	—
VII — Париж (1951):	1. СССР ...	4. България
VIII — Москва (1953):	1. СССР ...	9. България
IX — Будапеща (1955):	1. Унгария ...	4. България
X — София (1957):	1. СССР ...	2. България
XI — Истанбул (1959):	1. СССР ...	3. България
XII — Белград (1961):	1. СССР ...	5. България
XIII — Вроцлав — (1963):	1. СССР ...	5. България
XIV — Москва (1965):	1. СССР ...	5. България
XV — Хелзинки (1967):	1. СССР ...	4. България
XVI — Неапол (1969):	1. СССР ...	7. България

На първенството в Есен България ще запише своето тринадесето участие. Един сребърен и един бронзов медал съставят досегашната колекция на нашите баскетболисти.

ЗА ПЪРВИ ПЪТ—СРЕД ЕЛИТА

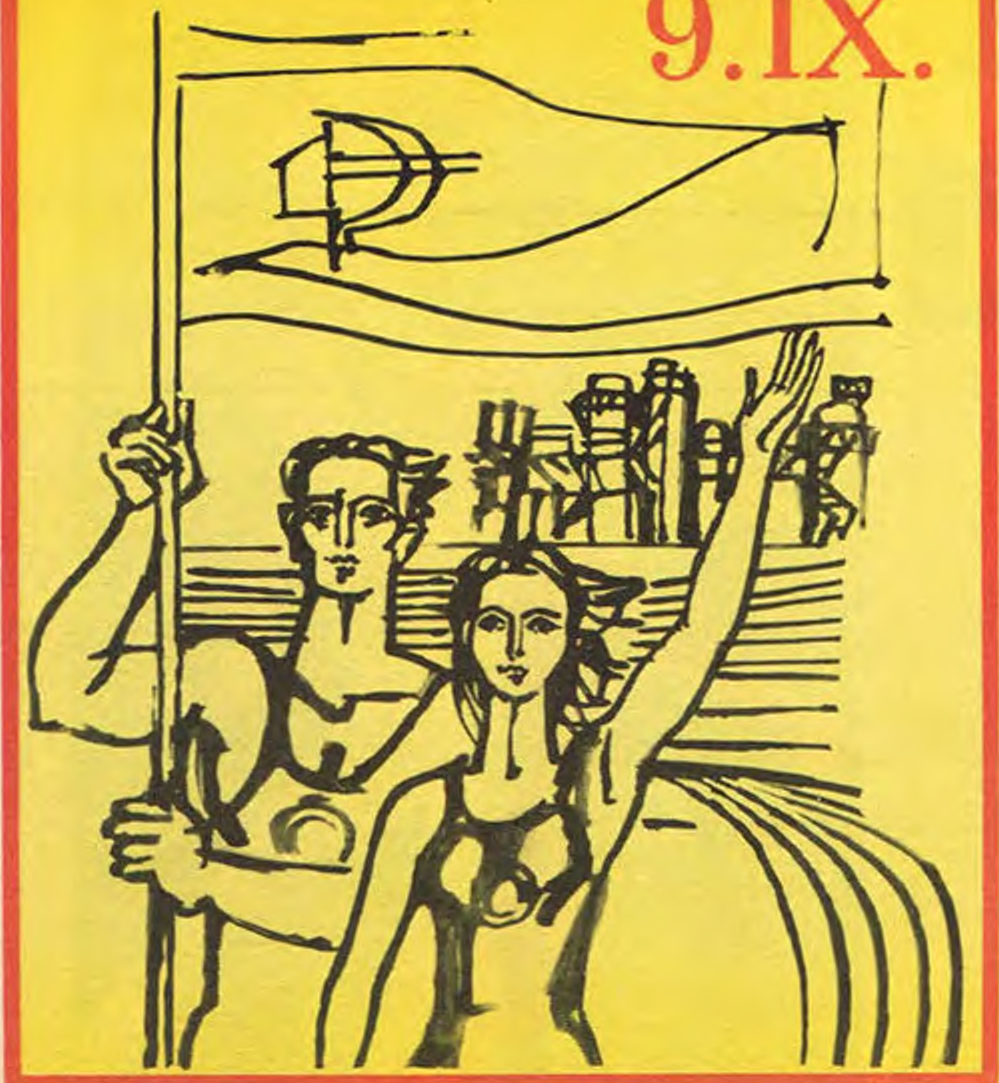
Точно преди 20 години — на VII европейско първенство в Париж през 1951 г. — българските баскетболисти за първи път се наредиха сред европейския елит, като заеха четвърто място в крайното класиране. Спомнят за този знаменателен успех и до днес е пресен у заслужения майстор на спорта Методи ТОМОВСКИ — тогава 20-годишен дебютант в отбора:

„К. Тотев — капитан на отбора, Вал Славов, Ил Асенов, Ив. Владимир, Д. Попов, Н. Нейчев, Г. Рашков, К. Чуранов, К. Семов, П. Шишков, Ант. Кузов, д-р Ст. Банков и аз бяхме включени в отбора, който отпътува за Париж. Първите петима в този списък съставяха основната петорка. В последния момент треньорът ни Веселин Темков бе възпрепятстван да замине и на шампионата останахме без ръководител. Научили за това, на помощ ми се притекоха съветските баскетболисти — техният треньор Спандарян, капитанът им Отар Коркия дръжката всяка свободна минута с нас: даваха указания, проследяваха на разпорителство резултата на играта. Особено ценна бе помощта ми в мача с Турция, който решаваше нашето участие във финалната четворка. Говедихме с разликата от 7 точки тази тогавашва авторитетна сила в баскетбола и за първи път се наредихме сред европейския елит. Наближаващият празник на

свободата е още един повод да си спомним с благодарност за винаги готовата да ни подкрепи ръка на нашия освободител и брат — Съветския съюз. Така, както я почувствува тогава в Париж нашият отбор... Първият успех на българския баскетбол има още едно разковниче: изковаха го играчи, които безмерно обичаха играта, безрезервно приемаха (и изпълняваха) треньорската концепция, дълбоко уважаваха по-старите и по-опитни свои съотборници и се трудеха до себеотрицание, за да защитят по-добре фланелката с националния герб: всеки ден по шест часа се лееше пот в зала „Славница“ в навечерието на шампионата, един след друг по два отбора се изправяше срещу националите на континентните срещи. И наследниците на старата слава — сегашното баскетболно поколение — трябва да наследят от предшествениците си и трудолюбието, и всеотдайността. Само тогава идват победите...“

9. IX.

Всеотраден

С МНОГО НАСТРОЕНИЕ — другарят Тодор Живков сред спортисти от ЦСКА „Септемврийско знаме“ и с. Правец, Софийско.

ЗА ЕДИН КОМУНИСТ Е ЕСТЕСТВЕНО

Неговият живот — това е стадионът, спортът и хората около този спорт. И ако някой му отнеме всичко това, Стефан Станчев сигурно ще се почувствува осиротял и нещастен.

Твърде рядко се е откъсвал от този познат и обичан от него кръг. Но и тогава дейността му, макар и косвено, е била пак насочена към заветната цел — да расте българската младеж здрава и силна.

Най-дълго отсъства от стадиона през 1944 г., когато след един провал беше арестуван. Старозагорският затвор по това време се препълни с борци от съпротивата. Осемнадесетгодишният Станчев — един от най-младите политзатворници, поддържаше със своята неизчерпаема енергия духа на всички. Сам превъзмогнал болките от терора, помогна и на другите. Дълги вечери ръцете му настойчиво масажираха подпухналите от бой тела на политзатворниците, лекуваха раните им...

В първите месеци на свободата най-силните и издръжливи революционери образуваха летящ батальон — конници, които препускаха по села и градове, за да установяват народната власт. Станчев, спортистът, естествено бе сред тях.

После дойде дългата, мирна и всеотдайна любов към спорта. Завърши висшия институт по физическа култура в Унгария и от 1953 г. досега създава поколения спортни педагози и спортисти. Неговият опит и знания се възпроизвежда не само в публикации и научни трудове, но и в онова умение, което главният асистент във ВИФ „Г. Димитров“ Стефан Станчев предава на своите студенти.

Особено щастлив е при своята пряка работа на стадиона. Има по-малко време от другите треньори, но не минава и ден, без да види своите възпитаници. Треньор и състезатели — микали и настоящи рекордьори и шампиони в хвърлянето на копие и в многобонте като М. Балтакова, Ив. Павлов, Г. и Й. Млякови, М. Миленски и др., съставят едно цяло не само в няколкото часа на терена. Жилището на Станчев и съпругата му Н. Колева — също гл. асистент във ВИФ, е истински „спортен дом“. Трябва да се прави дипломна работа — и момчетата са у Станчев, трябва да се организира някакво тържество — от ознаменуване на победа до сватба дори, — пак при него... Но правилото е строго: никакви карти, никакви цигари, никаква алкохол за състезателите!

Стефан Станчев със своя приветлив характер има много приятели. И това е естествено за един комунист, боец от антифашистката борба, педагог и треньор от челиния отряд на социалистическото ни спортно движение.

Над 10 000 спортисти в спортни зали —

НОМЕР 1 ОТ ВРЪСТЕ

Близко десет години футболния отбор „Славия“ играе в София — един от най-старите български спортисти, в деня на своя празник го намери стадион „Славия“ — Роден съм на 9. IX. 1944 г. в с. Ботевградско. Но там е естествено та и служителите там нямамо и помощниците прост ли... и в списък селението се миде на 11 септември писват ме под дените връстници да...

На дванадесет години започнах футбол в детски „Славия“, след това в юношите, а досега съм в отбор на дружеството „Славия“ започнах футбол и в смятам да го зарижките, които

„Нашата партия, Българската комунистическа партия, отдава изключително голямо значение на физическата култура и спорта и високо цени труда на дейците, които работят в тази област. Ние гледаме на физкултурното движение като на извънредно важен фактор за комунистическото възпитание на народа, за развитието на неговите физически и духовни сили, като на голямо, жизнено, общонародно дело... Да направим физическата култура и спорта активен помощник в борбата за дълголетие и творческа изява на човека — в това още един път се изразява партийната грижа — всичко в името на човека, всичко за благо на човека...“

(Тодор ЖИВКОВ — из речта му при срещата на Политбюро на ЦК на БКП с новозабранния ЦС на БСФС на 8 май 1962 г.)

ГОЛЕМИЯТ И ВЕРЕН ПРИЯТЕЛ НА ФИЗИЧЕСКАТА КУЛТУРА И СПОРТА

„Физкултурници и спортисти, всички, на които се скъпи здравето, силата, енергията и устремът на българския народ, гледат на вас и на вашето могъщо движение с радост и гордост. Въдохновени патриоти и строители на новия живот, пълни с комунистическите идеи и верни на животворната българо-съветска дружба, на братството с всички борещи се против експлоатацията и робството, за мир и прогрес — изграждайте неуморно себе си като нови хора, силни, знаещи и мъжествени, упорити и безстрашни, красиви духом и телом.“

(Тодор ЖИВКОВ — из словото му на срещата с българските олимпийци през 1968 г.)

БАЩИНСКА ПРЕГРЪДКА — заслужил я е с успехите си олимпийският, световен и европейски шампион по свободна борба, героят на социалистическия труд Енио Вълчев.

също

Братска помощ и в обединяване на дружбата. Тя д постиженията годните на Много е трябва да с на дружбата. бено вълнува вестия съв STAROSTIN: „Дотогава гария — б. пътувам в р сякъде, къде вените хора но. Но срещ България, на веня. Ето къде с към друг пр стративно-по кото и голямо чение на таз те футболист на втори пл

Възход, спортен разцвет!

ення бяха построени у нас през годините на народната власт. Сред тях са и деветнадесет хиляди на здравето, силата и младостта.

НА СВОБОДАТА

пагат за нас, спортистите, навистина са големи. Слушал съм от старите играчи и дейтели, че в миналото са тренирали на игрища, по силани със сгурия, за душ и топла вода и дума не е могло да става, често са оставали дори и без топки и екипировка. Спортното дълголетие при тези лоши условия е било немислимо. За наша радост това са спомени за една действителност, от която нищо не е останало. Днес имаме чудесни условия и единствената ни грижа е с добри игри да се отблагодарим за тях.

Смятам да се състезавам още няколко години, след което ще продължа службата си като офицер в ГУСВ.

Ще бъде особено щастлива, ако отново изпитам радостта от победата, както то ва беше през 1964 и 1966 год., когато „Славия“ спечели купата на Светската армия...

СЛУЧИ И В БЪЛГАРИЯ

сътрудни- та — още светската тласък на оркестри в е. де много средите че осо- ните на из- андрей то в Бъл ринко да н. 16 нав- обично- възроме е- ние очак- дин народ и админи- ери. Кол- ното зна- а съветски то отиде е с онзи

стихийно възникнал ентузиазъм, изразен от срещашите ни хора, събрали се за тази среща в небивало за България количество. Разбира се това посрещане не се отнасяше толкова към нас, футболистите, колкото към съветските хора въобще, към русите. ... Когато попитаха капитана на сборния отбор на София какво трябва по негово мнение да се направи, за да се повиши класата на българския футбол, той каза: — Ако бъде натоварен със задачата да подобря българския футбол, моята първа заповед ще бъде да издада от обращение всички футболни топки в страната. В продължение на опр, лено време ще заповядам да се водят занимания само по лека атлетика — да се бяга, скача и т. н. Само когато станем добри атлети, ще можем да бъдем добри футболисти. По този път са вървели съветските футбол- листи и той ги доведе до резултати- те, на които се възхищавахме в Со- фия. Освен това, че изказването беше

много ласкаво за нас, то беше и много трезво. Да се разчита единствено на ентузиазма е ненадеждна работа. Голямото ентузиазъм е като надут плондир: веднъж ще го ритнеш — ще полети; втори път ще го ритнеш — ще се спуха... От тези дни изминаха шестнадесет години. На олимпийските игри и в Хелзинки, и в Мелбърн съветските и българските футболисти се състезаваха като равни и достойни един за друг футболисти... За какво говорят олимпийските игри и другите срещи на българите по футболните терени на Европа? Разбира се — за огромен ръст, за забележителни успехи. Откъде дойдоха те? Започнаха да тренират и ето — разиграха се? Не, ние, старото поколение съветски спортисти, добре помним как изведнъж след Октомврийската революция бяха отворени вратите на клубовете и стадионите и стотици хиляди млади хора, до този момент отдалечени от спорта, влязоха в тези стадиони. Властта на свободния, независимия, жизнерадостния народ създаде условия за най-широко развитие на спорта и в това число — на футбола. Народните таланти получиха възможност да се разкрият напълно, да разцветят. Същото се случи и в България."

ПО-БЪРЗО, ПО-ВИСОКО, ПО-СИЛНО!

Това е олимпийският девиз. И макар че не е от вчера, неговото осъществяване става възможно само с победата на народа. И цифрите са многозначителни...

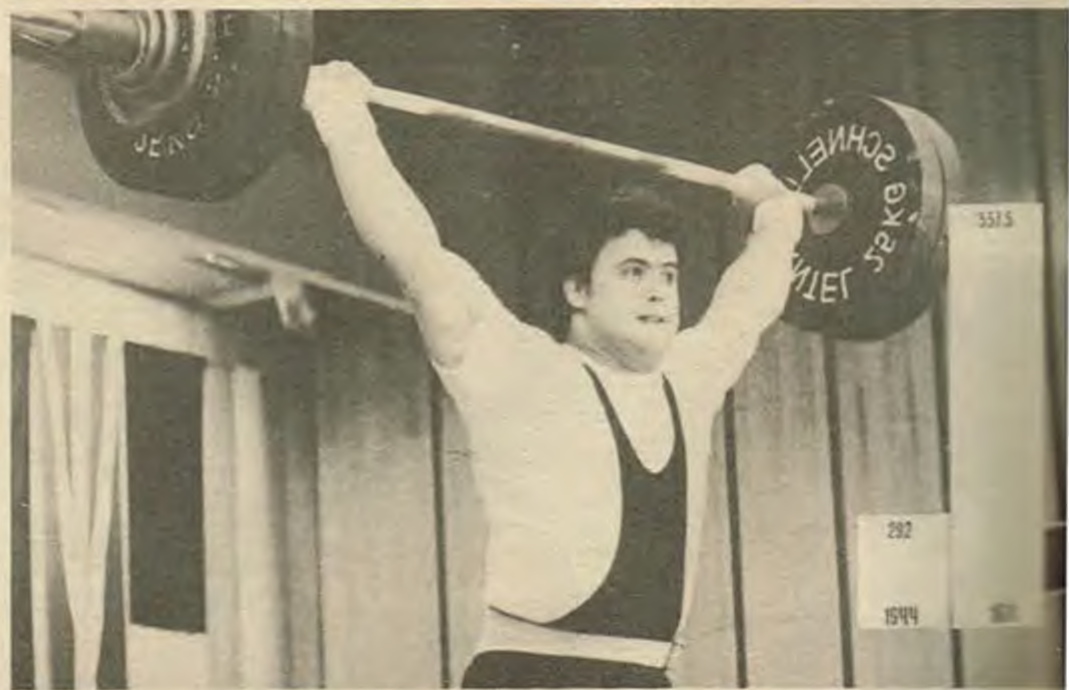
ПО-БЪРЗО,

— този стремеж на българските спортисти може да се илюстрира с много цифри. Избрахме ръста на рекорда на 100 м свободен стил за мъже, който сега е притежание на Л. Стоев.

ПО-ВИСОКО,

— трудно е да се покаже по-ярко това с други цифри, отколкото с рекорда на скок на височина за жени. Между 1944 г. и 1971 г., между Л. Макавеева и И. Благоева има 45 см. И то такива!...

ПО-СИЛНО!

— няма не е достатъчно да се знае, че първият рекорд в категорията 90 кг (сега до 110 кг) е бил поставен през 1948 г., че за 23 години е бил удвоен, че е световен рекорд за юноши!

ЛИСАБОН, септември

Лятната почивка на португалските футболисти завърши и те започват нов, пълен с надежди сезон... Едва ли е нужно да се доказва, че сега надеждите са нужни на португалския футбол повече от всякога. През изминалите години след световното първенство в Англия, когато Еузебио и компания бяха голямата сензация, португалският футбол не можа нито веднъж да излезе на голямата сцена.

... Може би точно загубеният двубой с България за европейско първенство веднага след английския шампионат показа основната слабост на португалския футбол — и на неговия клубен тим-еталон, какъвто бе „Бенфика“, и на националната единадесеторка. И двата отбора застрашително старееха.

Колебанията при подмяната на всепризнатите майстори не минаха без последствия — Португалия не можа да се класира за световното първенство в Мексико, а сега е пред прага на отстраняването от по-нататъшна борба в европейското първенство. Впрочем надеждите за успех в шампионата на континента не са изчерпани докрай; в групата остават още три мача, Португалия ще играе два мача — срещу Шотландия в Глазгоу на 13 октомври и срещу Белгия в Лисабон. При

физически негър, комуто сочат бъдеще на истински заместник на известния Колуна. И в същото време „Бенфика“ върна от „Академика“ (Коимбра) своя бивш юноша Артур и закупи от същия състав силния „метач“ Родригес.

Главният удар обаче бе нанесен със закупуването от „Сетубал“ на талантливия голмайстор Витор Батиста, редовен участник в националния отбор. Покупката на устремния нападател тип „таран“, който е изявен реализатор и има уменията да бъде винаги там, където е нужен, стана след продължителна конкуренция със „Спортинг“, чиито ръководители също искаха на всяка цена да си осигурят услугите на Батиста. „Бенфика“ се оказа по-платежеспособен...

ГОМЕС Е ДОВОЛЕН

Поел ръководството на националния състав, Гомес да Силва, бивш треньор на „Порто“, извърши огромна работа за изграждането на един практически нов състав на националния отбор. Той явно не се влияе от годините на състезателите, търси най-добрите в момента, но нито за миг не забравя, че в края на краищата трябва да има единадесеторка,

ние. Трябва веднага да се изтъкне, че Да Силва има отлични изпълнители на своите идеи. И не е чудно те да дадат резултат още в близко бъдеще.

Вратарят Дамас, един много силен състезател, който вече се чувства „свой“ в националния отбор и който бе в отлична форма през пролетта, едва ли ще има конкуренти за фланелката с № 1.

Колебанията на Гомес да Силва за състава на крайната четворка изглеждат изживени. Той вече гласува доверие на младите бегове на „Бенфика“ Малта да Силва, показал добрите си качества, като успя да неутрализира в Брюксел изживяващия втора младост Ван Химст (белгиецът бе вкарал преди това три гола на Шотландия, а след смяната на Да Силва след почивката две от неговите акции — един пас и едно спъване в наказателното поле — доведоха до два гола във вратата на Дамас!...) и Адолфо. Най-солодиен стопер засега изглежда Хумберто („Бенфика“), който се разбира отлично с несменяемия напоследък свой колега Жозе Карлос.

Селекционерът има твърде широк избор и за средната тройка. В нея напоследък играха нестареещият Симоес, останал и досега верен на „Бенфика“, неговият съиграч Жорже, чиято игра в средата на терена е съчетана с такива устремни връзвания напред, че неговото име е едно от най-често срещаните сред реализаторите на „Бенфика“, Еузебио, за когото отново ще стане дума, Жоао от „Сетубал“, Жозе Мария от „Порто“, Перес от „Спортинг“.

По-стандартно изглежда нападението на отбора. То има много силно дясно крило — Нене, — един изключително бърз състезател, еднакво бърз и физически, и с техниката си; казват, че неговите качества са неизборими и че те първа ще се проявят. В центъра е Батиста, а вляво — Еузебио, Симоес или Жоао.

Така че все още не може да се определят ясно „фаворитите“ на Гомес да Силва.

ЕУЗЕБИО — ПО-ЗРЯЛ

През миналата година за Еузебио се писа повече, отколкото в най-добрите му години. Мюзина от специалистите счетоха, че той е „изпял своята футболна песен“. Перлата на Мозамбик беше наистина неузнаваема. През тази пролет обаче Еузебио спря изведнъж всички приказки около себе си. По-точно на кара всички, които виждаха неговия „край“, да млъкнат. Защото отново показва голямата си класа.

А Еузебио наистина се е изменил — станал е с годините по-зрял, по-сериозен в играта. И изключително взискателен към себе си — не си прощава нито една грешка; стори ли я — веднага с всички сили се старее да я поправи. Обикновено се проявява като конструктор в средата на терена. Казват обаче, че рядко може да се види конструктор, който да се движи толкова много. Подаванията му към партньорите (и то какви подавания — топката сякаш е поднесена на тепсия!) се редуват с остри спускания напред, предимно по левия фланг, както в доброто старо време, дрибълът му изглежда неудържим, а ударите все така опасни. Наскоро в мача за купата на страната срещу „Индепенденте“ (Ангола) той отбеляза пет от шестте гола на „Бенфика“. Пак той — въпреки всичко! — е голмайстор на Португалия в срещите за европейско първенство (с 3 гола, следван от Батиста — 2).

... Та Еузебио, един от авторите на голямата слава на португалския футбол в средата на шестдесетте години, може да бъде в основата на големия спорт през седемдесетте.

Така е винаги с Еузебио — за да стигне до вратата, трябва да мине през истински стени; ето пръв срещу него застава играч с № 11...

двоен успех може да разчита на първото място в групата, стига временният водач Белгия да загуби поне една точка в Глазгоу...

„БЕНФИКА“ СЕ ПОДСИЛВА

Лятната почивка в Португалия този път бе по-оживена от всякога. Търсенето и предлагането на футболната борса не бяха малки и в края на краищата се стигна до значителни преминавания от отбор в отбор. Особено активни бяха ръководителите на „Бенфика“. Те трябваше да се лишат от услугите на вече 34-годишния Торес, познат много добре на българските зрители, дадоха „под наем“ за една година на „Сетубал“ своя национален полузащитник Матине, един много здрав

ЗА ЛЮБИТЕЛИТЕ НА АВТОГРАФИ

Eusebio

която е способна да играе с успех в срещите за следващото световно първенство.

Да Силва преди всичко се постарала да построи играта на португалците върху по-съвременната схема 4-3-3, като вдъхне на състезателите още по-голям стремеж към движе-

ПАНОРАМА

Изключителният успех на академичните гребци от ГДР в Копенхаген продължава да бъде обект на коментарите в световната спортна преса. Френският ежедневник „Емип“ изтъква, че „точно една година преди Мюнхен източноевропейците доказаха, че нямат равни на себе си в световното гребане“. И това отговаря на действителността, тъй като на европейския шампионат в Копенхаген участваха най-силните гребци в света с изключение на тези от САЩ. Регламентът на шампионата разрешава официално да се състезават за „европейските титли“ страни извън Европа. Това позволи на известния аргентинец Алберто Демиди да спечели златния медал на скиф, а Нова Зеландия на осморките! От останалите пет титли гребците на ГДР спечелиха четири — на скул, на двойки със и без кърмчия и на четворка без кърмчия, а ГФР — на четворка с кърмчия. За отбелязване е, че във всички гонки, в които ГДР не е шампион, заема второто място! Ето разпределението на medalите в седемте олимпийски гонки:

страна	зл.	ср.	бр.
ГДР	4	3	—
ГФР	1	—	—
Н. Зел.	1	—	—
Арж.	1	—	—
Нора.	—	2	—
Чех.	—	2	—
СССР	—	—	—
Исп.	—	—	—

Кубинските волейболисти спечелиха всички срещи в Северна и Средна Америка, включително и срещу САЩ с 3:1 [—8, 10, 6, 8] и извоюваха правото да участвуват на финалния олимпийски турнир в Мюнхен.

Австралиеца Род Лейвър, считан за най-добър тенисист в света, напоследък търпи поражения. Последната му победа през настоящата година бе на откритото първенство на Италия през май, когато победи на финала Кодеш (Чех). Неотдавна той загуби на откритото първенство на Канада в Торонто от англичанина Роджър Тайлър. Преди откритото първенство на САЩ, което се провежда понастоящем, световната ранглиста за годината се оглавява от Нюкълмб (Авл), следван от Окер (Хол), Дризал (ЮАР), Лейвър (Авл), Розуъл (Авл), Аш (САЩ) и др.

Един от феноменалните световни рекорди на Рон Кларк (Авл) бе победен от белгинеца Путеманс, който в Единбург победи всички английски асове на две мили с време 8.17,8 мин. [св. рек. на Кларк — 8.19,6]. Путеманс пробяга 3000 м по-бързо от европейския рекорд — 7.43,7 мин. Европейският рекордьор на 5000 м и 10 000 м Дейв Бедфорд (Авл) направи опит на 3000 м с пр. Той се класира трети с време 8.36,2, зад европейския шампион Вилен (Фр) — 8.33,8 и Кантанен (Фин) — 8.34,8 мин. Европейският шампион на 5000 м и 10 000 м Юха Веетайнен (Фин) бе победен от своя сънародник Вирен на 3000 м, който постави нов рекорд на Финландия — 13.29,8 мин.

Голямата популярност на световния шампион по бокс в тежка категория [проф] Джо Фрейзър не му помогна като естраден певец! В турнето си в Западна Европа той претърпя пълно фиаско, тъй като се оказа твърде далеч от изкуството на знаменития си сънародник Армистронг. Сега Фрейзър с оркестъра си дава концерти в нощните барове на страните в Латинска Америка и все още не възнамерява да се върне на ринга.

След повече от петгодишно прекъсване на контактите между майсторите на малката ракета на Япония и Китайската народна република японска делегация предприема турне в Пекин, Шанхай и Кантон. В японската група са включени 20 най-добри тенисисти и тенисистки, 19 ръководители и 18 журналисти.

НЕОБИКНОВЕНОТО САЛТО НА МЛАДАТА ГИМНАСТИЧКА

МОСКВА, специално

за „Старт“ от АПН

Седемнадесетгодишната белоруската спортистка от гр. Гродно Оля КОРБУТ показа на лятната спартакиада на народите на СССР необикновено салто, каквото никой преди нея не е изпълнявал.

... Скок! И тя лети, разтворила ръце като крила. А долу е тънката греда на гимнастическия уред. Само след миг тя се „приземява“ върху гредата и продължава своето смело съчетание.

Оля Корбут влезе в света на гимнастиката, без да се смущава от авторитетите. Като че се засили и подскочи от трамплин...

Нейният устрем в спорта бе така неочакван и ефектен, както и салтото ѝ на гредата. Оля вече трета година се състезава по големите гимнастически подиуми на страната и неизменно печели успехи, предизвиква възторг у любителите на гимнастиката със смели и грациозни комбинации.

Младата гимнастичка показа и интересен елемент на смесената успоредка. Специалистите го нарекоха с нейното име — „Корбут“.

ФУТБОЛ ПО... АНГЛИЙСКИ

ЛОНДОН, септември

Още със започването си английският шампионат отново се намери под знака на съперничеството между Севера и Юга. Станалото вече традиция — и в други области — съперничество е довеждало неведнъж менажери като Дон Рийан („Лийдс“) или Бил Шанкли („Ливърпул“) до отрицателни изказвания за уж изнежени те от живота в големия град лондонски отбори. Но през изтеклия сезон столичните опровергах тази теория с безпримерна серия от триумфи —

Лондон е днес връх на английския — да, може да се твърди, — дори на европейския футбол. Победителят в шампионата и за Купата на Англия „Арсенал“ ще играе в турнира за Купата на шампионите, „Челси“ ще защитава ременето си на носител на Купата на куните, а любимият на лондончани „Тотнъм“ ще вземе участие в игрите за новосъздадената Купа на УЕФА. Така центърът ще представлява Англия и в трите големи европейски съревнования.

крепи решението на футболната асоциация и „Лийдс“ трябва да изиграе тези срещи на неутрален терен.

„Лийдс“ и „Манчестър Юнайтед“ са съответно четвъртият — петият отбор, които са наказвани от войната насам със закриване на стадионите им. Стадионът „Мейдуълз“ е бил вече два пъти закриван (1947 и 1950). Точно преди 10 години стадионите на „Плимут“ и „Галингхам“ бяха закрити също за по две седмици.

„МАНЧЕСТЪР ЮНАЙТЕД“ РАЗЧИТА НА НОВИЯ МЕНАЖЕР

„Манчестър Юнайтед“ е из между клубовете, които най-много са засегнати от спадането на интереса. Докато „Евертън“ и „Нюкасл“ са имали съответно 8402 и 7067 по-малко посетители на игра, „Манчестър“ е загубил 6322 посетители средно за среща на свой терен. Тези отбори, които имат отрицателен голов баланс, ще променят разположението на силите си и ще

ра става значително по-тихо. „Тотнъм“, чийто менажер Били Никълсън похарчи за 12 години луди пари, може да се похвали, че притежава най-скъпата нападателна линия в страната — ако не и в Европа: Гиллий, Морган, Чинърс, Коутс и Питърс.

АПЕЛАЦИЯ „ПО АНГЛИЙСКИ“

Английската футболна асоциация за пръв път през цялата си столетна история прояви склонност към преразглеждане на позициите си. Всички дисциплинарни нарушения досега бяха наказвани най-строго. Взетите решения за дисквалификация или наказание не подлежаша на обжалване. В цялата история на английския футбол няма нито един случай за намаляване срока на дисквалификацията.

Неотдавна асоциацията съобщи, че футболните дисквалификации пожизнено, сега вече получават правото да подават апелация, но не по-рано от 7 години след налагане-

Във вратата на съперниците стреля ветеранът Джеки Чарлтън, един от геронте на 1966 г., за когото все още се говори.

ПРОБЛЕМИ

За съжаление новият сезон е помрачен и от тъмни сенки. Вследствие на отбранителната игра на повечето отбори средният брой на голове на мач е спаднал в четирите лиги на 2,53, а в първа дивизия дори на 2,36. Откакто през 1925 г. бе променено правилото за садата, в английския футбол не е имало такава беднотия на голове. Съдновременно лигата отбеляза за сезона 1969/70 за губа на 1 406 826 зрители. Общият брой на посетителите е бил 28 194 146 — това е най-малкият брой от 1966 г. насам. В първа дивизия квотата е спаднала с 2000 зрители на игра, а броят на зрителите е бил 30 204 за среща. Преди три години е имало средно 33 094 зрители.

Друг проблем е постоянно растящото хулиганство на игрищата, въпреки че асоциацията взе най-послед енергични мерки.

Поради нахлуване на терена при срещата с „Уест Бромвич“ през април стадионът на „Лийдс“ — „Еланд Роуд“, бе закрит за три седмици. „Лийдс“ се опита да избегне това наказание, като помолу съответните четири отбор-гости („Уулвърхамптън“, „Тотнъм“, „Нюкасл“ и „Кристъл Палъс“) за отлагане на определените за игра дати. Но този път футболната лига по-

засилат най-напред отбраната си. „Манчестър“ се надява да намери с новия менажер Франк О.Форел пътя към по-ранния бляскав период.

42-годишният ирландец, който замени окончателно любимия шотландец сър Мат Бъзби, току-що върна „Лестър Сити“ в първа дивизия. С желязна отбрана, която в 42 срещи допусна само 30 гола, „Лестър“ направи 57 гола, за да отпразнува почетната си промощия.

КАНДИДАТИ ЗА ТИТЛИТЕ

Най-голямата част от зрителите се интересуват от борбата за титлите. Начело на фаворитите от Севера е отново „Лийдс“. „Вечният втори“, който в последния час все пак спечели панаирната купа, и то само чрез голове на чужд терен, които се броят двойно, може да очаква силна конкуренция освен от лондончани, и от финалиста за купата „Ливърпул“, от неговия местен съперник „Евертън“, както и от двата клуба от Манчестър.

Повечето от тези клубове не отбелязват досега никакви съществени засилвания. След като на края на сезона звезда като Ралф Кейт премина за крупна сума от „Бърли“ в „Тотнъм“, както и Малколм Макдоналд от „Лутсън“ (2-а див.) в „Нюкасл“, на паза-

та на наказанието. Наблюдателите отбелязват, че за 7 години играчът почти винаги загубва своята квалификация на професионален футболист и само в изключителни случаи такава възможност за преразглеждане може да му позволи да се върне отново в играта. Секретарят на асоциацията Д. Феллоуз пояснил, че правото на апелация не дава гаранции за автоматическо снемане на наказанието, просто наказанието получава възможност за преразглеждане на делото. Според неговите думи много от тях, които вече не са в състояние да играят, се стремят все пак да възстановят своята добра репутация.

За последен път асоциацията взела решение за пожизнено дисквалифициране на десетина играчи през 1965 г. Те били обвинени в парични сделки за нагласяване резултатите от мачовете. Сега се изяснило, че не всички дисквалифицирани били напълно виновни. Например играчът от английския национален отбор Питър Суън, както и неговият другар от сборния отбор Тони Кей, както и преди твърдели, че са невинни. Дватама обявили за желанието си да изоблават своето право на апелация. Суън бил убеден, че ще бъде реабилитиран и със своите 33 години ще има възможност да се върне на полето.

На най-високото стъпало на почетната стълбичка е светският спринтьор Едуард Рап, победител на 1 км по часовник, а негови асистенти са Петерсен (Дания) и Трентен (Фр.).

НАЙ-БЪРЗИТЕ

ВАРЕЗЕ, септември

И през тази година световното първенство по колоездене за аматьори предизвика изключителен интерес, въпреки че пресата и сега (подтиквана — и заплашена! — от фирмите, чиито цветове носят отделни състезатели) се постарала да насочи вниманието преди всичко към професионалистите...

А говорим ли за пистовите състезания на аматьорите, двама състезатели — светският колоезден Едуард Рап и известният французин Даниел Морелон — предизвикаха най-голям интерес. Защото бяха най-бързи на необичайната писта, чиято трудност бе увеличена от лошите атмосферни условия през някои от състезателните дни. А двамата всъщност са толкова различни — светският колоезденец е млад, малко известен състезател, французинът — изпитан „вълк“ от световните писти.

... Специалистите познаваха студента от Омск Едуард Рап предимно като талантлив състезател в преследването. През тази година обаче той се изяви в пълна сила в нова роля — бягането по часовник на 1 км. Той спечели тази дисциплина в мача на градовете на СССР, едно състезание, което по своя мащаб е равно на първенство на светската стража, после се наложи в спартакиадата на РСФСР, за да спечели и най-високата възможна победа в СССР — златния медал на всесоюзната спартакиада.

До това състезание специалисти смятаха, че Рап е все още „неуравновесен“ в бягането, че стартира много бързо. Но състезанията от спартакиадата на реконструирания колодром „Млади пионери“ в Москва Рап изненада всички, като стартира твърде бавно. Точният „удар“ оба-

че бе намерен твърде бързо — на световното първенство, независимо от всички трудности, той достигна върха на формата си. Налучка най-верния темп и победи по най-безапелационен начин!

... Даниел Морелон се „върти“ по пистите вече 12 години. Без никакви изключителни физически качества (висок е 178 см и тежи 75 кг) третият син на семейство с 11 деца вече е носител — и то неведнъж! — на всички възможни титли: олимпийски шампион в Мексико — на бързина чрез отстраняване и на tandem заедно с Трентен; световен първенец на бързина за 1966, 1967, 1969, 1970 и 1971 г.; световен рекордьор на 200 м с лещящ старт — 10,72 сек.

Този актив е твърде необикновен за един аматьор в капиталистическите страни — обикновено състезателите с неговите възможности бързо преминават към професионализма; Даниел не тръгна по този път. Макар че:

— Да бъдеш професионален спринтьор в колоезденето днес не е особено трудно. Мисля, че не бих имал въобще сериозни конкуренти. В същото време при аматьорите всяка година се появяват нови сили, които, повярвайте ми, имат много дълги зъби. Но ако бях станал професионалист, трябваше да се подчинявам на други изисквания — да стана примерно шосеен бегач. Аз не искам това. Моето желание е да пътувам, да виждам все нови и нови страни. И нещо друго — да изравня и, ако мога, да подобря рекорда на белгиеца Шеренс и на италианеца Маспес, които са били по седем пъти световни първенци на бързина...

Трудно е да се каже дали Морелон ще изпълни желанието си — двамата рекордьори постигнаха своя успех като професионалисти. А това — не можем да не вярваме на състезател с опита на Морелон — е по-лесно. Ясно е обаче, че френският спринтьор ще хвърли всички сили, за да спечели златен медал и от олимпийските игри в Мюнхен. Тогава Морелон може би ще скъса с пистата и ще стане колоезденец-светник в областта на Гренобъл, единствената във Франция, която притежава в момента закрит колодром. А може би ще направи всичко възможно, за да спечели още (поне...) два пъти световната титла.

Впрочем състезател, навършил на 28 юли т. г. двадесет и седем години, все още има твърде широк избор дали да остане верен на своя спорт като състезател, преди да помисли да става треньор.

Стана дума за най-бързите... Сред тях се очакваше да видим и българина Димо Ангелов, стартирал на световния шампионат с най-добър резултат в светата за годината.

И този път обаче българските колоездаци не можах да потвърдят на световната писта високите резултати, постигнати в навечерието на шампионата. Дали това е плод на неумението на тези иначе талантливи състезатели (и техните треньори!) да намерят най-добрата форма точно на световното първенство? Или пък е продукт на малък международен опит и липса на самочувствие?...

Даниел Морелон (Фр.) отново световен шампион на бързина чрез отстраняване.

Снимки: Телефото АП—БТА (Специално за „Старт“)

НА БАЛКАНИАДАТА В ЗАГРЕБ ОТСТЪПЛЕНИЕ ИЛИ... ПОРАЖЕНИЕ

ЗАГРЕБ, 5 септември, от шия пратеник Ешуа АЛМА-ЛЕХ

Тридесетата мина в историята, като записа името си с 12 балкански рекорда, от които три най-високи постижения в историята на нашия полуостров. Югославяните, които за последен път бяха балкански отборен първенец на XX игри, точно преди 10 години в Белград, спечелиха трудно, в остър двубой с румънците. Бяха се постарали да организират игрите по най-модерен начин, да мобилизират всички налични сили за тъй очакваната цел — победата! Лайтмотивът „Целта оправдава средствата“ обаче понякога нарушаваше спортменската борба, и то съвсем ненужно, а това хвърли сянка върху иначе хубавия шампионат. Издайническата телевизионна камера разкриваше немаркираните фалстартове и разтягането и скъсяването на ролетките, което доведе до скандала с нашия млад лекоатлет Тодор Манолов. Той трябваше в първия ден да се противопостави не само на отлично подготвения Щиглич, но и срещу безскрупулните съдии, които въпреки постоянните му опити над 69 метра че му позволиха да надхвърли съществения по чистота опит на югославския рекордьор от 69,20 м. Стигна се дотам, че главният съдия нареди на старшия в дисциплината хвърляне на чук да измери повторно един от опитите на Манолов, регистриран на 68,94 м (дори след като бе преместен по-назад металическият белег!). Съдията безпредедентно не изпълни нареждането и своя ръководител! Апелационното жури, което на тази балканиада има много работа, без да опроверга факта, остави contestaцията без последствие с мотивировката, че няма възможност да се пренасрочи второ състезание... И ако изтъкваме този факт, то не е, за да помрачим за служената победа на югославския отбор, нито да оправдаем фиаското и нашите атлети.

За съжаление Тодор Манолов още неколцина бяха изключение нашия състав.

МАЛОДУШНО И БЕЗОТГОВОРНО

се състезаваха на балканския форум, както никога досега, повечето от нашите атлети. Сякаш те не бяха мъже, а безпомощни деца, стъпващи за първи път на пистата.

Във всяко състезание има победители и победени. Но едно е да паднеш прав, а друго — да бъдеш жалък! Познаваме Атанас Атанасов като балкански шампион в Атина и в София. Миналата година в Букурещ с контузен крак се бори като герой и се класира втори. Само преди десетина дни в Будапеща той победи реномирани атлети на 1500 м, на 800 м постави нов републикански рекорд. В Загреб Атанасов бе преbledнъл повече, отколзото по време на европейския шампионат в Хелзинки и завърши един от последните на 800 м през първия ден. А постижението на победителя Межимурец бе с цяла секунда по-слабо от рекорда на Атанасов! През втория ден историята се повтори в коронната му дисциплина — на 1500 м — и остана без медал... Не се отличаваха от него и Петър Кятовски, Найден Петров, спринтьорите, хърделистите, маратонците и кой ли не още, та дори сме затруднени да споменем всички имена.

Самият факт, че на най-отговорното състезание от 40 участващи атлети само двама (Тодор Манолов и Петко Йорданов) постигнаха рекордно постижение и още трима най-висок личен резултат за годината (Михаил Желев, Георги Тихов и Спас Джуров), показва, че отборът ни нито спортно-технически, нито морално-волево е бил подготвен за балканските игри! Не бе добро положението и сред атлетките, макар че те запазиха второто място От 22 състезателки също само две (Л. Моллова — нов рекорд на копие 56,56 м и Д. Динева с посредствено постижение на 1500 м) надминаха себе си и още две постигнаха най-висок резултат за годината (Диана Йоргова и Иванка Кошничарска). Нов рекорд постави и женският ни щафетен отбор на 4x400 м — 3.43,1. Този хата строфален процент на слаби постижения представлява

СТРАНИ, МЕДАЛИ, КЛАСИРАНЕ

	мъже				жени				
	зл.	ср.	бр.	т.	зл.	ср.	бр.	т.	
1. Югославия	12	4	6	149	1. Румъния	8	7	5	126
2. Румъния	4	5	10	135	2. България	2	5	4	98
3. Гърция	4	7	5	115	3. Югославия	4	2	5	83
4. България	2	6	2	100	4. Гърция	—	—	—	11
5. Турция	1	1	—	22	5. Турция	—	—	—	4

Иванка Христова и този път бе за пример.

Милчо Миленски — за втори път балкански шампион

Стефка Йорданова — най-последно със злато.

буфану (права) и Попеску — две състезателки, които имат най-голям в първото място на румънците.

ОБВИНИТЕЛЕЦ АКТ

не само срещу състезателите, а и срещу всичко срещу треньорите и каря на отбора, които не съумяха доведат възпитаниците си във възможно най-добра форма или най-кратко — в състояние да излязат с си както на вътрешни състезания. Истината налага да добавим, че състезателите и треньорите — същият и лични — бяха предоставени федерацията най-благоприятни условия за подготовка, включително чужбина! Пишем за треньори, а за треньорски колектив, защото към не съществуваше!

ЕПИЛОГЪТ

Българските атлети загубиха годинната битка на балканските игри не защото югославяните и румънците бяха много по-добри, а да говорим за гърците, които от 1950 сме побеждавали винаги с чувствителна преднина, включително и Атина. Ние загубихме, защото бяхме слаби, много по-слаби от най-симпатичното предвиждане. Особено Тодор Манолов истински боец бяха Милчо Миленски, който с незадавнашната травма на гръбнака извоюва шампионска титла. Вояваха като тински състезатели и българите Иво Стоев, Спас Джуров, Тодор Герарки, Вълчо Велев, Михаил Желев, Георги Тихов, Василка Малушкова, Диана Йоргова, Л. Моллова, Христова...

Гледахме Михаил Желев и заедно с всички зрители се възхищавахме на тактичката му зрелост по време на бяганята на 10 000 м и 3000 м с препятствия. Но това бяха изключенията.

В последния ден падението на нашия отбор надмина всякакви грехове. Гърците не само успяха да спечелят пет аванса ни от 17 точки, които иммахме след втория ден, но и прибавят още 15, за да се класират на незавидното предпоследно място. Това вече не е отстъпление, а тинско поражение! Изводите са логични, тъй като представянето на нашите атлети в Загреб бе драматично противоположно на усията и грижите, които се полагаха за тях, особено за националния отбор!

ШАМПИОНИТЕ

МЪЖЕ

100 м Папагьорголос (Г) 10,4
200 м Папагьорголос (Г) 21,3
400 м Сушани (Ю) 46,8
800 м Межимурец (Ю) 1.49,2
1500 м Межимурец (Ю) 3.42,8*
5000 м Корича (Ю) 14.09,6
10 000 м Корича (Ю) 29.07,8*
110 м пр. Стойчевич (Ю) 14,2
400 м пр. Дзюртис (Г) 51,5
3000 м МИХАИЛ ЖЕЛЕВ 8.30,0*
4x100 Югославия 40,3
4x400 Югославия 3.09,5
Ск. вис. Пазан (Р) 214*
Ск. д. Рак (Ю) 799**
Овч. ск. Папаниколау (Г) 535
Тр. ск. Корбу (Р) 16,57
Гюлле Иванчич (Ю) 18,96*
Диск Печар (Ю) 59,00
Чук Щиглич (Ю) 69,20**

Копие МИЛЧО МИЛЕНСКИ 74,40
20 км. сп. х. Станко (Р) 1.36.17,0
Маратон Акчей (Т) 2.25.35,2
Десетобой Богдан (Р) 7 458

ЖЕНИ

100 м Буфану (Р) 11,7
200 м Буфану (Р) 23,8
400 м СТЕФКА ЙОРДАНОВА 54,9
800 м Силай (Р) 2.02,0
1500 м Николчич (Ю) 4.16,9*
100 м с пр. Буфану (Р) 13,6
4x100 м Румъния 45,7**
4x400 м Румъния 3.38,0*
Ск. вис. Попеску (Р) 185*
Ск. д. Францоти (Ю) 638
Гюлле ИВАНКА ХРИСТОВА 17,80
Диск Менис (Р) 59,18
Копие Урбанчич (Ю) 58,34*
Петобой Фочич (Ю) 4.902 т

ЗАБЕЛЕЖКА: * балкански шампион
** най-високи резултати на Балканиите

Отборът на „Академик“ — републикански шампион за 1971 г. От ляво на дясно: М. Пампулов, Ч. Ганев, К. Денчев, Б. Пампулов.

ТЕНИСИСТИТЕ НА «АКАДЕМИК» — ПЪРВИ!

Републиканското отборно първенство по тенис за мъже и жени премина някак незабелязано в сянката на големите борби от световния шампионат. Но състезанието имаше свой колорит, не липсваха изненади, постави проблеми. Българската федерация по тенис се стреми да увеличава броя на състезателите в отборите и мачовете в отделните срещи. Но обхватът на работа в дружествата и окръзите е твърде стеснен. Такива дългогодишни и с традиции в тенис-спорта центрове като Пловдив и Русе представиха само по две състезателки в своите отбори вместо по три! Играта на третите и четвъртите ракетки, пък и на останалите състезателки извън националните отбори бе посредствена и анемична.

В спор за първото място фатална се оказа загубата на шампионите в смесени двойки Л. Радкова и Ем.

Пампулов (ЛС) срещу Д. Москва и Б. Пампулов (АК) със 7:5, 2:6. Тя донесе шампионската титла студентите. Този вид игра бе неодолима преграда за тенисистите „Леаски-Спартак“ и срещу ЦС „Септ. знаме“. Сега М. Чахъров, Ст. Велев огорчиха Н. Теодоров, Л. Генов с 6:3, 6:2 и трябваше се задоволят с третото място в киното класиране. Сред жените сътавът на ЦСКА „Септ. знаме“, воот Чахърова и Берберян, бе категоричен и без загубена среща спечели новото първо място, следван от „Ски-Спартак“ и „Локомотив“ (Г).
Полезно би било да се обсъди веднъж доколко е целесъобразно разделянето на точките между мъките и женските състави през следващата година в иначе самостоятелите отбори шампионати.

ШЕСТИМА КАПИТАНИ ЗА ТРИ МАЧА

РЕВАНШЪТ НЕ СЕ СЪСТОЯ

Във финалната фаза на миналия шампионат „Чардафон—Орловец“ победи Габрово ЦСКА „Септ. знаме“ с 1:1 и нажежи „до червено“ върха на аблицата. Сега, в IV кръг на това първенство, армейците гостуваха в Габрово с надежди за реванш, но... той не се състоя — 0:0.

Димитър Пенев: „През пролетта загубихме в кал и вода „до колена“, затова сега отпътувахме за Габрово един ден по-рано, направихме и тренировка на местния стадион „Хр. Ботев“. И въпреки че бяхме без П. Жеков (контузен на контролна среща), а Якимов излезе незлоположен (неприятен грип през седмицата преди мача), всички бяхме уверени в победата. Постепенно обаче стана ясно, че тази увереност била на границата на подценяването на съперника и това му даде възможност да се окопва след началното смущение. И ако защитата ни се справи задоволително с спазването на вратата, то нападателите бяха направо беззъби — разочароваха двете „чисти“ крила Атанасов и Марашлиев, с нищо не се промениха нещата и когато местата им веха халфовите „по професия“ Девев и Трънков. Искам специално да спомена Девев — герой на мача преди две седмици в Бургас, сегга с егоизъм и безперспективност той направо травмирира отбора. По едно време не издържаша и поикса от треньорите да го сменят... Нулевият резултат е справедлив: на такава игра се полага такъв изход.“

От гледна точка на „Чардафон—Орловец“ думата има Кирил Жеков: „Честно казано, не очаквахме повече от една точка срещу шампиона и се радваме на „ремието“. С излизането на братята Г. и П. Хара лампиеви през този сезон нашето нападение полекна, но пък присъствието на вратаря Панаретов (герой на този мач) подсили защитата и в крайна сметка равновесието в отбора се запазва (от 4 мача — 4 точки и 2—1 гола, досега без загуба). Уравновесихме играта (а оттам — и резултата) срещу именятия противник, защото действахме по-смпло, но далеч по-всгодайно. Сега след мача виждам, че можехме и да спечелим, но ни попречи „средняшката“ психика. За това заслужава да се помисли...“

НАЛУЧКАН Е ВЕРНИЯТ ПЪТ

Добромир Жечев: „Постигнахме очаквана победа срещу нашумелия „новак“ от Варна, и то с 3:0. Бих искал да разгранича показаното от нашия състав през двете части на играта. Преди почивката срещнахме упорит и добре организиран съперник, но и без друго го облекчихме в отбранителните му действия с шаблонния начин, по който се стремехме да намерим връзка с нашите нападатели. Още след първата атака при подновяването на играта отбелязахме гол, който имаше стойността на морален допинг. Заиграхме в обичайния си стил: постоянно движение от

всички, силни атаки по крилата и през центъра, умело шурмуване през оголените от съперника зони. Едва ли ще изненадам някой, ако напомня, че „синьо-бялата“ защита е традиционно стабилна. Но най-много ме радва и обнадеждава активната и умна игра на средната линия и силните, дръзни набези на нападателите. Мога да твърдя, че сме налучкали верния път.“

Петко Калчев: „Някои от моите колеги за първи път играят срещу съперник от такъв ранг и пред толкова много зрители. Едва ли ще звучи нескромно, ако кажа, че през първата част на мача бяхме равностоен партньор, показвахме, че не случайно сме били радостни в предишните си изпитания. За съжаление не ни достига опитът на големите двубои. След грешката, довела до първия гол, равновесието в тима се наруши, всичко легна върху отбраната, не можехме да си отлѝнем поне за миг. Съперникът не ни поднесе никаква тактическа изненада, но той (и особено нападателите му) потвърдиха отличната си форма.“

Картината (имам предвид второто полувреме) не е типична за нашия състав. Ние сме в добро физическо състояние, имаме вкус към модерна игра, разполагаме с талантливи футболисти

„СЛАВИЯ“ С ПОДОБРЕНО НАСТРОЕНИЕ

Ал. Шаламанов: „Мачът не бе от най-добро качество. Но за нас той бе важен, а от резултата — 2:1 — сме доволни. Трябва да имаме предвид, че неуспешният старт ни повлия зло, победата в Пловдив ни възвърна самочувствието. От мача в неделя с „Етър“ трябваше да се получи потвърждение, че с лопото се ликвидира. Мисля, че се потвърди — нашият тим игра с настроение. В защита свършихме добре нашата работа, нападателите създадоха доста големи положения — това показа, че сме създавали нещо.“

Ст. Чакъръв: „Борихме се добре, имаме желание да постигнем още един успешен резултат тази есен. Но струва ми се, че този път маневрата, движението ни бе поограничено. Нашите нападатели и хората от средата на терена допускаха да бъдат бити за „първа топка“, губехме много преки двубои, а това затрудняваше в крайна сметка нас, защитниците. А и ние, защитниците, имаме вина, че допускахме да ни бъдат отбелязани естивни голове (имам предвид, че и два та удара бяха от малък ъгъл). Нашият нов вратар П. Хаджийски игра сполучливо, ако има дял от вината за головете, от друга страна пък, той спаси такива положения, при които вратарите обикновено капитулират... Някои наши колеги в последната седмица боледуваха от грип (Луканов, Петров) и това сигурно им се е отразило. Може би от значение бе и това, че Патеров попадна на бърз защитник (Йонов) и не можа да го преодолее.“

1. Панов (вляво, в тъмна фланелка) бележи първия гол срещу „ЖСК-Спартак“.
2. Ат. Михайлов излъгва вратаря, но увлечен, отива в безнадежен ъгъл...
3. Двубой Панаретов — Никодимов.
4. Григоров опитва „ножица“ пред вратата на „Етър“.

Днес нашият национален отбор ще има контролна среща с олимпийския отбор на ГФР в Мюнхен. Не вярваме треньорът В. Спасов да отдава значение на резултата в тази игра, защото днешният съперник не е от голяма класа и не ще бъде особен еталон за измерване на силата; не вярваме той да създаде особени проблеми на нашия състав, проблеми от такъв характер, каквито ще имаме в Будапеща. Положителното в това пътуване може да бъде самото пътуване — поставянето на футболистите в условия на тренировка, състезание и режим в чужбина. Това все пак има значение за подготовката.

За това пътуване В. Спасов повиши следните футболисти: Филипов, Михайлов; Гайдарски, Величков, Аладжов, Пенев, Жечев, Б. Колев; Бонев, Паунов, Петков, Г. Василев, Мл. Василев, Жеков, Веселинов, Григоров. Споделяме загрижеността му тия дни. Кръговете на шампионата текат, 25 септември (мачът с Унгария) приближава, а редица кандидати не са в най-добро състояние. Напоследък особено много бяха случаите на контузии и незлоположение сред кандидатите. Ето дори в тази шестнайсеторка, която бе свикана под знамената за днес, пове шесть души не бяха редовни в последно време: Гайдарски, Аладжов, Б. Колев и Жеков страдаха (а някои още страдат) от травми, Величков бе жертва на уртикария и пропусна два кръга в „А“ РФГ, Григоров поради заболяване от грип миналата седмица пропусна тренировките от вторник до събота...

Какво е положението в нашата защита, когато става дума за спорт на форма?

Филипов бе първият в листата за вратарите, кандидат за национални отбор. Но неговите игри в началото на сезона не бяха постоянни и стабилни. В Габрово е бил „човек на място“. Б. Михайлов в момента стои по-добре и последните му два мача в елитната група бяха издържани.

Гайдарски, Аладжов, Жечев и Пенев вървят нормално, без големи колебания, без да допуснат някои катастрофални игри. Жечев обаче ни направи впечатление в събота с моменти на недостатъчна съсредоточеност и ясна ориентировка по парирането на противника. Често стоеше в зона близо до Изков, оттух тръгваше да атакува Недев или Н. Димитров. Той и неговите колеги през първото полувреме позволиха на Н. Димитров да стигне до опасни стрелкови позиции, което можеше да бъде фа-

гядно за развоя на мача. Непростим пропуск на Гайдарски бе да разреши (в 61-та мин.) да му „откраднат“ топката и варненци да получат най-чистото голово положение.

Величков изнесе един отличен мач в първия кръг в Пловдив, но после в два кръга не се появи на терена по здравословни причини. В неделя срещу „Славия“ не бе пълен господар на своята зона, оттам дойдоха двата гола на „белите“.

Подобна бе историята на Б. Колев: след отличен старт — отсъствие поради травма. Само че продължението бе надеждно — в Габрово той игра стабилно. „Това“ бе най-хубавият му мач тази есен — оцени председателят на УМС при БФФ Н. Аладжов, който бе наблюдавал играта в Габрово. Разбира се, неговото завръщане има важно значение. То сигурно ще се отрази и на останалите негови колеги от защитата, по-специално на Пенев, който е привикнал с него. Да припомним, че той придаде на последния състав на националния отбор повече бийкост в средната зона, повече инициатива, атакуваща възможности (помним гола срещу Унгария, но също така гола срещу „Ботев“ Враца...)

Струва ми се, че при този състав, който днес играе в Мюнхен, малко са конструктивните игрици. Фактически тук откриваме само един голям специалист — Бонев, — и то в период на неособена спортна форма, което може още повече да утежни положението. А като се вгледаме в характера на играта на нападателите пред него, не може да не бъдем обезпокоени — кой ще строи играта, кой ще избобтва големи позиции, кой ще дава головни пасове? Да си го създават един друг Жеков, Петков, Г. Василев, Мл. Василев, Веселинов, Григоров?... В отделни случаи това може да стане. Но опасяваме се, че няма да бъде постоянно, методично, силно, че можем много да губим топката и от това да страдаме. В събота например Веселинов бе силен, когато получаваше творчески, конструктивни пасове от Стоянов и Цветков. Когато през второто полувреме Стоянов се умори и се поотдалечи от Веселинов, крилото се позагуби.

Динте до мача в Будапеща трябва да се използват най-рационално за подобрене. Най-съществено ще бъде преди всичко участниците да бъдат здрави и физически добре подготвени. Без това първо условие не може да се осъществят силно и резултатно нищо друго!

Александър ЯСНИКОВ

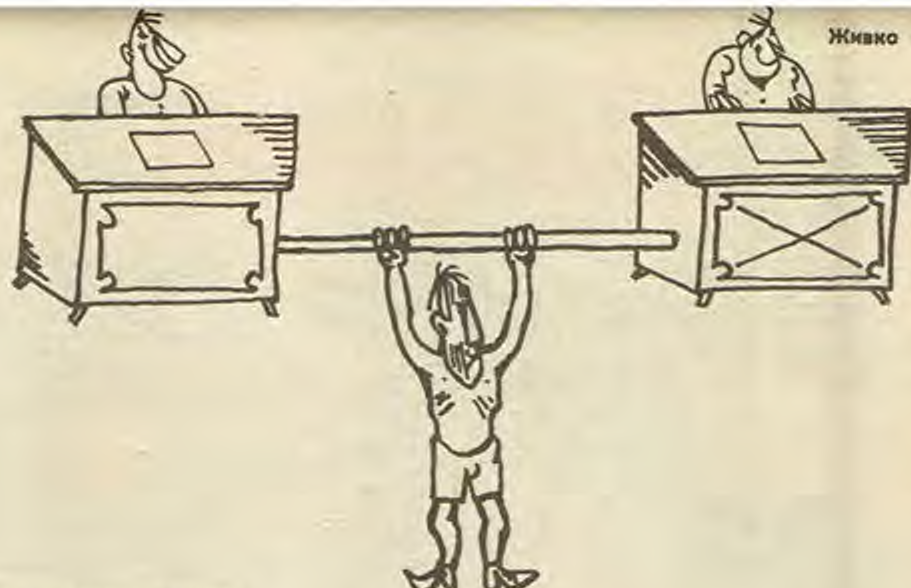

ЦЕНТРАЛНОТО УПРАВЛЕНИЕ НА СПОРТНИЯ ТОТАЛИЗАТОР СЪОБЩАВА НА УЧАСТНИЦИТЕ В ТИРАЖИТЕ, ЧЕ ПРИЕМАНЕТО НА ФИШОВЕ ЗА 37-ИЯ РЕДОВЕН ТИРАЖ СЕ УДЪЛЖАВА С ЕДИН ДЕН. ФИШОВЕ ЗА ТОЗИ ТИРАЖ ЩЕ СЕ ПРИЕМАТ И В НЕДЕЛЯ — 12 СЕПТЕМВРИ. ТЕГЛЕНЕТО НА ТИРАЖА ЩЕ СЕ ИЗВЪРШИ НА 13 СЕПТЕМВРИ Т. Г. — ПОНЕДЕЛНИК. ИЗПЛАЩАНЕТО НА ПЕЧАЛБИТЕ ЗА ИЗВЪНРЕДНИЯ ДЕВЕТСОПТЕМВРИНСКИ ТИРАЖ И ТЕЗИ НА СПОРТ ТОТО 1 ШЕ ЗАПОЧНЕ НА 16 СЕПТЕМВРИ — ЧЕТВЪРЪТЪК, А ЗА РЕДОВНИЯ 37-И ТИРАЖ НА 18 СЕПТЕМВРИ — СЪБОТА.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

Двама карикатуристи и един хуморист на тема РЕКОРДИ

Живко ЯНЧЕВ

Учрежденски рекорди

рузите ѝ били пръснати като мъниста из Бри танските острови, Германия и Южна Африка. Този рекорд също не е подобрен. И по-добре, защото иначе по планетата би се чувал само сватбеният марш на Менделсон.

В трудната брачна дисциплина най-добро постижение е отбелязал Януш Ровен от село Страдова — Банат. Той е проживял с един ствената си съпруга 147 години. Представяте ли си — 147 години брачен живот! Нищо чудно, че на края на този маратон той издъхнал. Един убийствен рекорд, който не е надминат досега. И по-добре, защото цялото олимпийско злато не може да изкупи такъв подвиг.

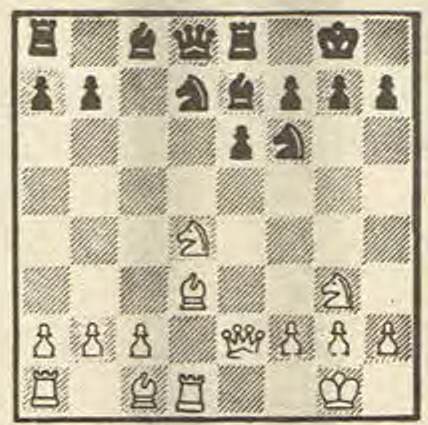
И накрая нека споменем постижението на Джеймс Ланвир от Единбург. В 1927 година той кихнал 690 пъти наред. Една дисциплина, която изисква особена морално-волева подготовка, специален метод и много хрема. Този рекорд също не е подобрен досега. И по-добре, защото ще получим тикото от казане „наздраве“.

Какво ли не става с рекордите! Те валят, изравняват се, подобряват се, бият се. Най-често обаче се чулят. Ужким здрави мускули ги изработват, а се оказват страшно чувствителни. Просто да се чудиш. Много са неграйни. И бъдещето им е съвсем несигурно. Не е далече епохата, когато 100 метра ще се пробягват за нула време. Представяте ли си! Спринтърът чака малко да го настигне времето, защото никак не иде да излезеш извън времето. Състезателите по овчарски скок ще имат парашут на гърба и дисциплината ще се допълва с доцелен скок. А

гюлето така ще излети в пространството че ето ти и изкуствен спътник. Ами дикът? Ще се превърне в летяща космическа чиния. А копието — в опашата комета. Изщо стратосферата ще погълне спортния инвентар и организаторите на състезания ще си скубят косите...

И това ще бъде краят на рекордите. Ето защо нашите състезатели ще трябва малко да побързат с поставянето на свои европейски или поне световни рекорди...

Жак ШЕМТОВ

ШАХ-ТЕСТ

От позицията на диаграмата днес играете с белите фигури!

Закрийте с лист хартия следващите ходове, наредени в колонки, и решете кой е най-добрият ход на белите. След това смъкнете леко дъската надолу и открийте само реда на 12-ия ход. Ако сте познали играта в партията ход на белите (далеч), отбележете с точките, които са поставени в средата. Безразлично дали сте познали или не, преразгледайте ходовете на белите и черните фигури в текста, който се е открил. Отново се опитайте да познаете следващия ход на белите и т. н., докато изгряе цялата партия, като се стараете да познавате само ходовете на белите, да започнете!

Защита Каро-Кан. М. ТАЛ-М. ФИДНП (Москва 1971 г.) 1. е4 с2 2. д4 д5 3. Кс3 дс4 4. Кс4 Кс7 5. Кф3 Кф6 6. Кг3 е7 7. Оа3 Ое7 8. Де2 с5 9. 0-0-0 10. Та1 сд4 11. Кс1 Гф8 12. а3 3 Дв6 13. Оа2 1 Кф8 14. Кф3 3 Оа7 15. Ке5 2 Таа8 16. Ке4 2 Ке4 17. О:с4 3 Ос8 18. Дх5 2 Кг6 19. К:ф7 6 11:ф7 20. Д:х7 1 е5 21. Т:д8 3 Т:д8 22. Дх5! 6 Де6 23. х3 3 Ос6 24. Дх1 3 Оа4 25. Та1 4 Тд6 26. Оа3 2 Та6 27. Т:д1! 6 Черните се предават

Партията завърши. Сбериете точките, поставени срещу всеки ход, който сте познали.

От 0 до 10 точки — Изиграли сте слабо партията.

От 11 до 20 точки — Намирате естествените и хвърлящи се в очи ходове, но има още много да се учите по стратегията и такиката на шахмата.

От 21 до 30 точки — Изиграли сте добре партията. Видели сте доста от възможностите, но и доста сте пропуснали.

От 31 до 40 точки — Много добре, особено ако не сте пропуснали два от ходовете, които се наредиха с по 6 точки.

Над 40 точки — Поздравления! Вашата класа е много висока.

Д-р Николай МИНЕВ международен майстор

Тази дума е английска и означава редица антиспортни неща, като записвам, за печатам, увековечавам, хроника, дневник, дори грамофонна плоча. Накрая означава и „най-добро постижение от определен вид“.

Могат да се изброят редица най-добри постижения от определен вид, които имат стойност на световен рекорд. Например постижението на римлянина Новелиус Торкватус, който е живял по време на Плиний. Този Новелиус изпил 11 литра вино на един дъх. Не е малко. Макар оттогава да са изминали близо 2 хиляди години, този рекорд не е подобрен. И по-добре, защото иначе човечеството ще лази на четири крака.

В областта на бащинството забележително постижение регистрирал Мулай Исмаил, който бил крал на Мароко в началото на XVIII век. Той е имал 888 деца — 548 момчета и 340 момичета. Как ли ги е разпознавал? Сигурно са носили състезателни номера. Не се знае дали този рекорд е подобрен. И по-добре, защото иначе няма да остане място да стъпим с два крака.

Изключително постижение в областта на майчинството е регистрирала г-жа Бернар Шайнберг, която се е подвизавала в началото на този век. Тя живяла само 56 години, но успяла да роди 69 деца — четири пъти по четири, седем пъти по три и 16 пъти близнаци. Този рекорд не е подобрен. И по-добре, защото никоя държава не може да устои на такива детски надбавки.

В приятното поле на сватбите най-голям успех е регистрирала англичанката Тереза Воги. Тя се омъжила 62 пъти. Ама ще кажете, че тя навярно е била столетница и е упражнявала този спорт до последно издихание. Не, лъжете се. Милата Тереза пробягала тази шафета само за 5 години. Съп

Аири КУЛЕВ

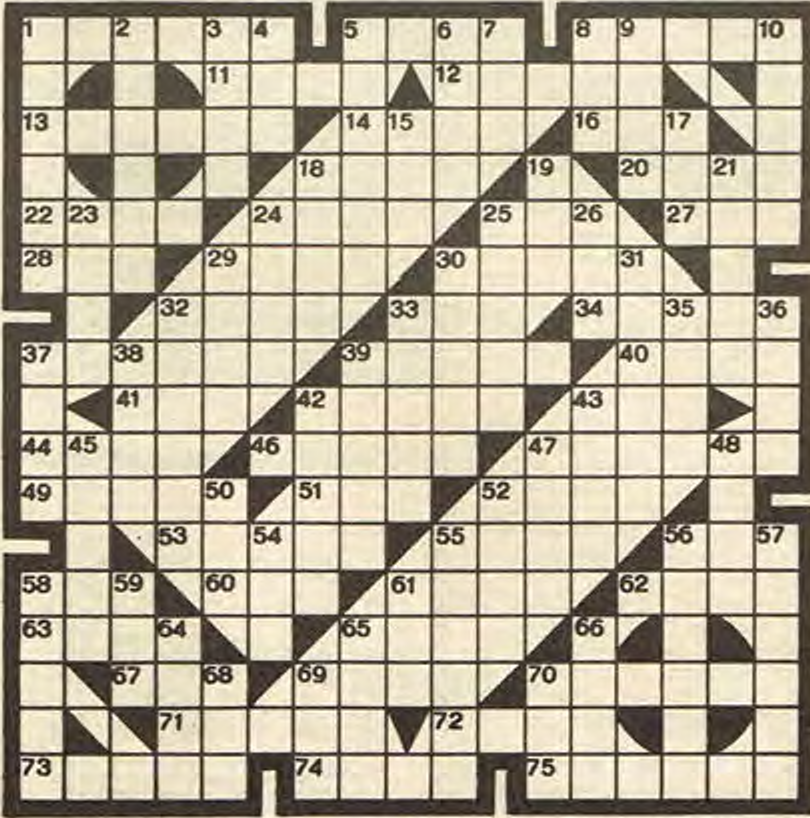
Рекорден скок

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 1. Прочут шахматист от миналото. 5. Североамерикански футболист-нападателят. 8. Известен в миналото югославски футболист. 11. Спортна игра. 12. Главен от ГДР, си и ол. рекордър на 100 и 200 м гръб. 13. Австралийски спринтър, призьор в Мексико. 14. Спортен термин. 16. Известна френска скиорка. 18. Американска лекоатлетка на 400 м. 20. Чехословашки състезател по тенис на маса. 22. Известен американски боксьор. 24. Английски футболист, играл най-много срещи в нац. отбор. 25. Шахматна фигура. 27. Шахматен термин. 28. Партия игра на тенис. 29. Френски национален футболист. 30. Чехословашки гротмайстор. 32. Румънски боксьор, втори в Мексико. 33. Югославски футболен отбор. 34. Отбор от „А“ РФГ. 37. Най-високото постижение в дадена дисциплина. 39. Известен съветски шахматен анализатор. 40. Френски национален футболист. 41. Японски боксьор, св. шампион за професионалисти. 42. Известен нац. колоездач. 43. Холандска плувница. 44. Унгарски футболист. 46. Наш тежкоатлет. 47. Италианска лекоатлетка. 48. Малкото име на австрийска лекоатлетка. 51. Собствено име на прочут съветски вратар. 52. Голямсторът на св. първенство по футбол в Швейцария. 53. Футболист от „Локомотив“ (Пд). 55. Италиански футболен отбор. 56. Лекоатлет от ГДР на овчарски скок. 58. Футболен термин. 60. Малкото име на българския шампион на висок скок. 61. Рекордърът на Франция на дълъг скок. 62. Испански лекоатлет. 63. Футболен отбор от „А“ РФГ. 65. Известен френски лекоатлет на средни и дълги бягания. 67. Американски спринтър, ол. шампион. 69. Чехословашки футболист, играл в нац. отбор. 70. Наше спортивно дружество. 71. Наш хокеист. 72. Прочут испански клуб. 73. Известен аргентински футболист. 74. Европейският рекордър на

гарски борец от миналото.

ОТВЕСНО: 1. Нападателят на „Селтик“. 2. Швейцарски футболен отбор. 3. Част от колоездачно състезание. 4. Малкото име на австралийски лекоатлет. 5. Френски национален футболен отбор. 6. Известна австралийска тенисистка. 7. Съветски гротмайстор. 8. Американски борец. 9. Югославски футболист. 10. Спринтър от ГДР. 15. Унгарски тежкоатлет. 17. Градът — дом на олимпийската през 1980 г. 18. Дисциплина във фехтовката. 19. Св. рекордър на 400 м съчетано плуване. 21. Наш национален хокеист. 23. Термин в бриджа. 24. Боксов термин. 25. Известен наш борец. 26. Френски футболен отбор. 29. Испански национален футболист. 30. Наш футболен съдия. 31. Баскетболистка от „Академик“. 32. Италиански футболен отбор. 33. Наше спортивно дружество. 35. Италиански футболен треньор. 36. Прочут френски скиор. 37. Известен американски плувец. 38. Известен в близкото минало американски тежкоатлет. 39. Волейболист от „Локомотив“ (Пд), бивш национал. 42. Бившият председател на ФИЛА. 43. Прочут италиански колоездач. 45. Австралийски лекоатлет, обявен за най-добрия спортист в света за 1958 г. 47. Италиански национален футболист. 48. Френски рапирист. 50. Малкото име на френска скиорка. 52. Вид спортна лодка. 54. Югославски волейболист. 55. Унгарски боксьор. 56. Унгарска голлетаскачка. 57. Футболист от „Тракия“. 58. Съветски гротмайстор. 59. Необходимост за вид стрелба. 61. Австрийска скиорка. 64. Автомобилно състезание. 65. Известен бразилски футболист. 66. Кралят на футбола. 68. Френски футболен отбор. 69. Френски национален футболист. 70. Прочут унгарски боксьор.

ОТГОВОРИ НА МОЗАЙКАТА

1. Вълчек 2. Ломидзе 3. Медвед 4. Мовахед 5. Каплан, 6. Сираков 7. Крумов 8. Гуревич 9. Сорур 10. Гар...

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: Пети кръг за първенство на „А“ РФГ — първите две срещи на 11, а останалите на 12. Начало 16.30 ч. с изключение на първата среща — от 19 ч.

Локомотив (Пд) — Левски — Спартак

В Пловдив:	16	4	4	8	13-25
В София:	16	1	3	12	11-44

ЦСКА Септ. зн. — Локомотив (Сф)

Общо:	37	16	12	9	60-39
-------	----	----	----	---	-------

Академик — Тракия

В София:	3	1	1	1	3-3
В Пловдив:	3	0	0	3	3-5

Берое — Черноморец

В Ст. Загора:	5	2	1	2	12-8
В Бургас:	5	1	1	3	6-8

Марек — Чард-Орл

В Ст. Димитров:	1	1	0	0	4-3
В Габрово:	1	0	1	0	2-2

Ботев — Черно море

Във Враца: 7 5 2 0 11-2
Във Варна: 7 0 1 6 6-17

ЖСК — Спартак — Лъсков

Не са играли за първенство

Етър — Дунав

Във В. Търново:	2	1	1	0	4-1
В Русе:	2	0	1	1	1-2

Спартак — Славия

В Плевен:	16	5	8	3	11-13
В София:	15	1	2	12	14-36

Южна „Б“ РФГ — пети кръг от 16.30 ч. на 11.

Марица Пз—Сливен
 Родопска—Яворов
 Велбъжд—Торпедо
 Димитровград—Балкан
 Миньор—Горубо
 Марица Пд—Арда
 Пирин—Локомотив
 Перник—Сл. герой
 Ботев—Д. Канев
 Северна „Б“ РФГ — пети кръг от 16.30 ч. на 11.

А. Кънчев—Хр. Кърпачев
 Академик—Металург
 Раковски—Лудогорец
 Локомотив ГО—Доростол
 Чавдар—Добруджа
 Септ. слава—Светкавица
 П.Волов—Левски
 Дунав—Локомотив Мз
 Локомотив Рс—Бдин

ЛЕКА АТЛЕТКА: Втори кръг на републиканското отборно първенство (мъже и жени) на 11 и 12 — елитна група в София, „А“ в Ямбол и „Б“ във Велико Търново.

ПЛУВАНИЕ И ВОДНА ТОПКА: Балканада за юноши и девойки на 11—13 в Атина.

КАНУ-КАЯК: републиканско първенство за мъже и жени на 11 и 12 в Панчарево.

ФЕХТОВКА: Деветосептемврийски турнир за младежи и девойки (до 20 г.) от 9 до 12 в Русе.

БАСКЕТБОЛ: Европейско първенство за мъже от 10 до 19 в ГФР.

Двойно поражение

Разказ от ЛАСЛО КАМОНДИ

излезе от залата. В ръката си държеше парче лимон и изстискаше сока му върху бучка захар.

Скоро се появи и майорът. Противниците зеха местата си.

— Кажете на господин майора — каза Шани, гледайки преводача право в очите, — че не искам вие да бъдете съдия на тази среща.

В залата стана тихо. Преводачът явно за баляше да преведе думите на гимназиста.

Германецът не възрази. Той заповяда с поглед на преводача да освободи мястото и то бе заето от оберлейтенанта.

Първ подаваше майорът. Отново започна с къси и слаби топки. Знаеше, че тази игра ще бъде игра на нерви, и затова аярваше в себе си. При резултат 7:3 Шани се отка за от външни ефекти. Той престана да рискува и първ стигна двадесетата точка. При това положение майорът отчаяно се хвърли към топката и я върна. Тя прелетя стремително и падна едва-едва, на косъм докосвайки масата. Никой не можа да забележи това. Никой, освен самия Шани. Оберлейтенантът стана, за да обяви за победител гимназиста.

Шани го спря с ръка.

— Масата е докосната, точка за майора — каза той.

Майорът стоеше неподвижно, все още си гурен в загубата на първия сет. След това ниско проговори и в гласа му звучеше искрено уважение към противника:

— Благодаря Ви.

Пак започна мудното прехвърляне. Първ не издържа майорът — удари силно. До косвата мрежата, топката падна на пода, без да се допре до масата.

Синът на треньора спечели първия гейм с резултат 21:19. Противниците размениха местата си. Очите им се срещнаха. И двамата, а и позевето от зрителите, добре разбираха, че този гейм ще реши всичко.

Майорът сервира първата топка. При смяна на подаването той излезе напред — 3:2.

След това започна да се проявява Шани. Той играеше наистина чудесно.

При 4:11 майорът хвърли топчето и извади от джоба си друго — по-тежко. С такива играеха на първенствата.

Шани, събрал цялата си воля, се впусна в атака. Майорът мина в защита.

17:19! Шани беше напред, но германецът не се предаваше. Борбата за топката продължи почти пет минути. Майорът сервира, Шани удари бързо и точно. Спечели топката. Още едно подаване с висок отскок. Шани подсече. Още един удар — този път в другия ъгъл.

Противниците не забелязаха, че съдията беше вече станал.

Гимназистът, синът на треньора, спечели решаващия гейм. Двамата му последни удара бяха толкова бързи и сигурни, че победата изглеждаше лесна.

Майорът злобно огледа залата и сложи

то му беше дал преводачът, заедно със същата в него банкнота от 500 пенгю и го подаде на унгарския полковник.

Двата реда на листчето гласяха: „Преду преждавам Ви, че във Ваш интерес е да за губите.“

Полковникът извади от плика банкнотата — едномесечната заплата на треньор по те нис на маса, преведе писмото на майора и го помоли за обяснение.

Лицето на германецът се изкриви от ярост. В тази минута той бе страшен. Беше претърпял двойно поражение.

— Господин майорът — с леден тон преведе думите му полковникът, — двама ду мата си на офицер, че нищо не му е било известно за заплахата в писмото и за парите, предназначени като подкуп.

Оберлейтенантът мрачно излезе от помещението.

Полковникът пак се обърна към майора:

— Вашата честна дума на офицер е приета. Но нашият облог — надявам се, че ще оцените това, смятам за недействителен. Той скъса плика и го хвърли на пода.

Залата замръзна.

Майорът бавно отиде при преводача, изгледа го мълчаливо в очите и след това се обърна към полковника:

— Готов съм да се реванширам по всяко време.

След неговото излизане залата стана шумна. Победителят уморено се облегна на шведската стена и загледа околните.

Полковникът и старият треньор едновременно се доближиха до Шани.

— Как се казваш, синко? — дружелюбно попита военният.

— Шандор Немет.*

Полковникът се разсмя.

— Немет?! Ако и нашите унгарски немци в Будапеща бяха като тебе, тези сега нямаше да ни яздат... Кога свършваш гимназия?

— Догодина, господин полковник — услужливо отговори вместо сина си старият треньор.

Полковникът подаде на бащата визитната си картичка.

— Ако синът Ви избере военната кариера — а тя ще му отиде, — обадете ми се. Исках ли да станеш офицер, момчето ми? — обърна се той към Шани.

— Не — отвърна гимназистът.

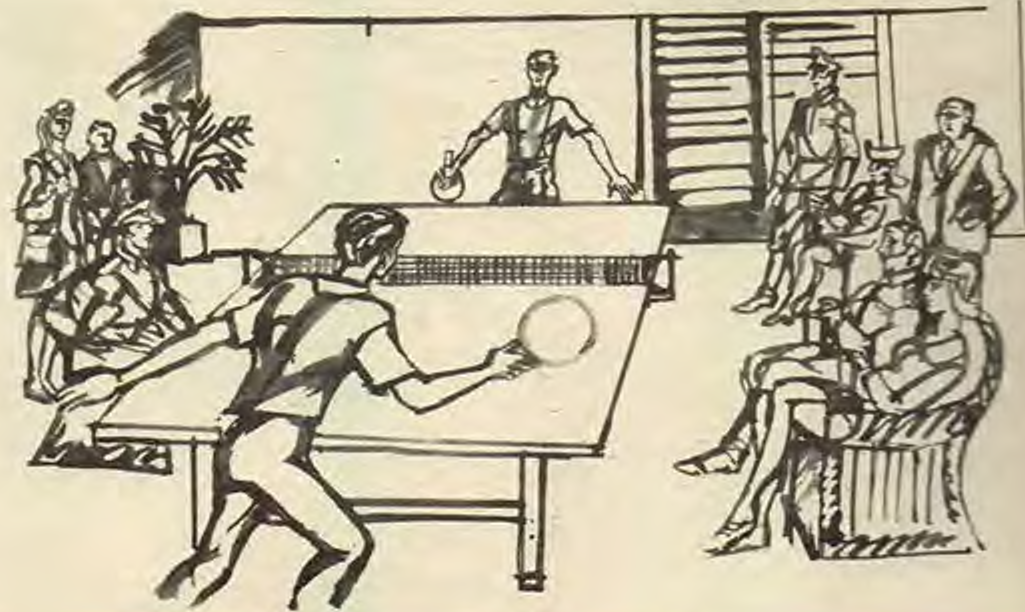
Полковникът постоа малко, след това, не искайки да издава смущението си, силно се изкашля и излезе.

Приятелите му го чакаха до вратата. Бяха се договорили на разсъмване да заминат с яхта, за да си бъдат в къщи към 11 часа.

Точно по това време над Балатон се събраха английските „либерейтери“ и отлитнаха да бомбардират унгарската столица...

* „Немет“ на унгарски значи немец.

Илюстрация: Петър РАШКОВ

залата за тенис на луксозния курортен близко до Балатон играеха двама души — дъщерята на министерския съветник и г на тукашния треньор. Госпожицата бе влюбена в този строен, с хубави очи азист, но той от учтивост не забелязва това. И никога не приемаше поканата да азодят с яхта.

оло три часа след обяд през залата един немски майор заедно с други а военни. След тях се появи и господин стерският съветник. Той знаеше за ув нието на дъщеря си, но не възнамеря да жертвува заради него следобедната очивка.

зманците — майорът и оберлейтенант-започнаха да играят на съседната ма Съдия беше преводачът на майора, об и с унтерофицерска униформа. Майор-се ядосваше на слабия си партньор, ед о равнодушен и към загубите, и към дите.

ед първия гейм немецът даде ракетата на преводача и седна на пейката меж цвете маси. Той запали цигара и с удо твие започна да наблюдава несръчните, рациозни движения на момичето, чер й разпиляна коса.

Кларика, стига свършвай играта — ка инистерският съветник, забелязал погле на германец, когото той независимо фициалната политика смяташе за окупатор-морена от неуспешното демонстрирана своите прелести, Клара хвърли рага на масата. До вратата тя се обър-ю като видя, че партньорът ѝ няма на ние да я изпраща, сърдито прехапа уст-излезе от залата.

реводачът и оберлейтенантът също спря а играят и се присъединиха към майо След няколко минути преводачът стана иде при гимназиста, който беше седнал ала и четеше книга.

Хер майорът желае да играе с теб — преводачът.

мичето вдигна очи.

Не не се познаваме — възрази то чудване. — Защо ми говорите на „ти“? реводачът кратко, изглежда ядосано, се км гимназистът обърна поредната страница и да адига глава, каза:

Предайте на хер майора — аз съм негово разположение. Само да дочета ала. Това ще ми отнеме не повече от 15 минути.

Хер майорът има малко време — мно вчително, с немски акцент, каза унтер черът.

Много съжалявам — отвърна гимнази- — Но аз се изморих.

и се обърна с едва доловима усмивка. реводачът, кипнал от възмущение, доло думите му на своя шеф. Оберлейте ет се усмихна широко, отговорът явно беше харесал. Майорът се засегна от чения отказ, но не се издаде. Той се шля и погледна към гимназиста.

а да помръдне, момчето продължаваше ете книгата си.

гато майорът започна да играе с пре на, момчето затвори книгата и без да а, излезе от залата.

След около четвърт час гимназистът се върна. Беше си сложил бели панталони и кецове. В ръцете си държеше стара, с кра сива форма ракетата и лекичко я въртеше.

Майорът учтиво му се усмихна и заповяда на преводача да му отстъпи мястото си. Поде ването започна немецът. Топките му бяха фал цирани и мъчни за несвикналия Шани. При първата смяна майорът водеше с 4:1. Когато резултатът стана 15:15, оберлейтенантът неочаквано предложи на майора облог: за лагаше 100 марки за гимназиста. Облогът беше приет.

20:20... Майорът даде къса, хитро завъртяна топка и Шани загуби. После, в стре межа си да подаде силно в ъгъла, гимна зистът сбърка, топката мина, без да до-косне масата...

И така първият гейм бе спечелен от майора.

До средата на втория резултатът се дви жеше равномерно. Гимназистът играеше внимателно, но вкрая премина към стреми телна атака — 21:18... Немецът загуби втория гейм.

Третият, решаващ, обещаваще да бъде още по-остър.

Майорът промени своя стил, опитвайки се със слаби и къси удари до мрежата да намали темпото. Но гимназистът упорито на падаше. Този гейм, а заедно с него и мачът бяха спечелени от Шани — 2:1.

След играта майорът кимна по военному и благодари. Момчето също кимна, но про дължи да стои до масата, показвайки с то ва, че е готово да даде реванш на майора, ако той пожелае.

— Залагам 200 марки — каза оберлейте-нантът усмихнато.

— 1000 марки — в сините очи на майора проблесна насмешка.

— Съгласен. 1000 марки — отвърна обер-лейтенантът, пресматяйки на ум какви последици ще има за него облогът.

Шани, до преди малко любимец на пуб ликата, загуби мача и се лиши от ореола си. Той остро чувствуваше обкръжаващата го атмосфера. Изведнъж се обади един унгар ски полковник.

— Съгласни ли сте, господин майор, да се обзаложим на каквато и да е сума?

— Да... на каквато и да е сума.

Полковникът се обърна към Шани:

— А ти, синко, искаш ли да изиграеш още една игра.

— Да, искам.

— Обзалагам се за 10 000 пенгю, че ще загубите следващата игра, майоре! Съгласен ли сте?

Настана мъртва тишина. Поглеждайки ча совника си, майорът подчертано учтиво от върна.

— Решаващата игра смятам да играя при подходящи условия. Приемам облога ви, полковник. Можем да започнем след чет върт час. Моята резиденция е наблизо.

Майорът се поклони на полковника, след това на партньора си и излезе заедно с пре водача и оберлейтенанта. Шани разкъса пръ стена от хора и се скри в стаята на треньо ра.

Минаха 10 минути. Изведнъж се появи пре водачът и бързо, без да чука, влезе в стаяч ката. Той мълчаливо подаде на гимназиста

БЕШКОВ ОБИЧАШЕ БОРБАТА

Няма по-личен българин, роден в село Долни Дъбник — Плевенско. Ако бе жив, сега щеше да бъде щастлив юбиляр на 70 години. Нашето изкуство вече 13 години е ли шело от неговите ненадминати рисунки и карикатури, от неговата всеотдайност като педагог във Вишния институт за изобразителни изкуства „Николай Павлович“.

Всеки, който е бил докосван от съдбата да бъде в съприкосновение с оригиналната личност на Бешков, завинаги е останал запленен и покорен. Илия Бешков бе истински народен художник. Неговите политически карикатури, преди да бъдат в изложбените зали, най-напред тръгваха със стотини хиляди тиражи сред народа. Повече от четири десетилетия Бешковите рисунки алнизат в нашия дом, извикват възторг и смях, пораждат истинска наслада от изкуството. От тях ни гледат селяни, полове, пътници от влака, еснафи, слу-

гинчета и дипломати — все социални типове от миналото, които са обременени с не една черта на нашия национален бит и психология. Взети като цяло, осмени гениално по алекоконстантиновски, тези слабости са изключителен опит за разкриване на онова, което съвременният българин е надживял, но не е забравил.

Политическите карикатури на Илия Бешков са наситени със сарказъм, с открит анти-монархизъм, с непримиримост към враговете на мира. Тяхното блестящо остроумие и

чиста линия отреждат на Бешков едно от първите места в историята на нашето изкуство. С времето майсторството на Бешков стана национален критерий за върховете, до които е достигнало това изкуство.

Всеки образ в творбите на Бешков е биография, проследявана и съпреживявана, разкрита с отношение към времето, за което тя се отнася. Такива са и двете малки известни рисунки, които предлагаме на читателите. Бешков е бил между малцината българи, наблюдавали през 1936 год в „Пале дьо спорт“ в Париж знаменитата победа на Дан Колов над исполина Деглан и схватката с Риджа Сики. Нека си представим чувствата и въз-нененията на големия художник, за да посег-не към молива и хартията. За него смята на Дан Колов става символ на моралната мощ и мъжество на българина. Ова българин, когото Бешков толкова обичаше и до-гото самият той с всичките си странности олюбелворяваше. Той винаги с гордост твър-деше, че е селянин. Свириеше на няколко на-родни инструмента, задушевно пееше народ-ни и хайдушки песни, събираше народни мъ-дрости, ограждаше се в своя дом с народ-на, българска атмосфера и простота.

Със своята деликатност в крехка физика Илия Бешков сам не се занимаваше със спорт, беше далече от клубните страсти. Но няма е малко, че такъв именит художник като Бешков, далеч от родината, бе вдъхно-вен от подвига на Дан Колов?

БЪЛГАРСКИТЕ БОРЦИ ОТНОВО С МЕДАЛИ

Старт
ЗА
ВАШИЯ АЛБУМ

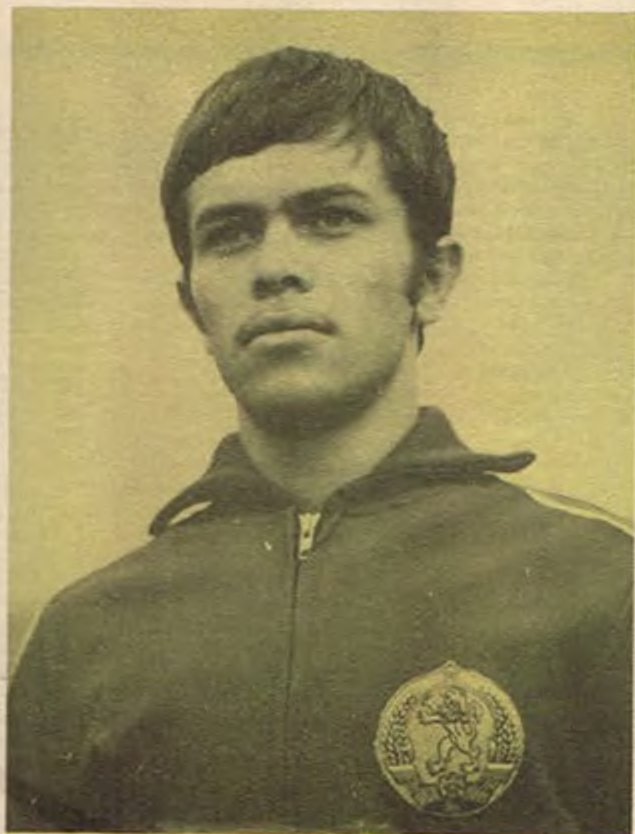
РУСИ ПЕТРОВ

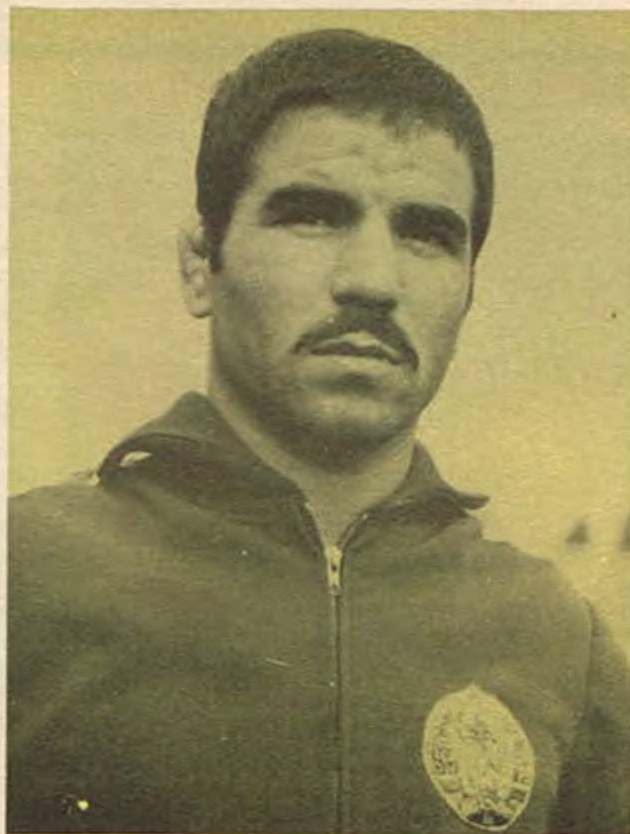
БАЮ БАЕВ

ОСМАН ДУРАЛИЕВ

ОГНЯН НИКОЛОВ

ИСМАИЛ ЮСЕИНОВ

ВАСИЛ ТОДОРОВ